

МАНДИ
БЕК

ОПЛЯЧЕННИ

МАНДИ БЕК ОПИЯНЕНИ

Превод: Illusion

chitanka.info

Три приятелки влизат в бар...

Фанин Макгуайър е пред повишение в „Тейт и Кейн Ентърпрайзиз“, но първо трябва да оцелее на сватбата на доведената си сестра, която се омъжва за бившия ѝ. Бившият годеник всеки момент ще ѝ стане зет. Какво голямо щастливо семейство! И освен всичко друго, тя трябва и да работи с него.

Джаспър няма навика да спасява когото и да било, но когато бившият на тази секси червенокоска я подиграва за това, че няма придружител за предстоящата сватба, не може да не се намеси. Непокорната коса, виолетовите очи и убийствените ѝ крака, го карат да прави неща, за каквито при нормални обстоятелства не би и помислил.

Неусетно фалшивата им връзка става много по-реална, отколкото някой от тях е допускал, и сега двамата трябва да се справят с чувствата си, когато истините не са това което са, а вкусът на лъжите няма нищо общо с мекия малцов вкус на уискито.

ГЛАВА ПЪРВА

ФАНИН

— Тя се омъжва за бившия ти след няколко дни.

Като изпъшквам, заравям глава в ръцете си, и прокарвам пръсти през трудно контролируемите ми къдрици.

— Знам! Господи, знам го!

— Та тя ти е скапана сестра! Как, по дяволите, се случва това? — Шелби поклаща глава с отвращение.

— Доведена сестра — поправям я аз.

— И все пак! Говорим за това, че ти си била преди нея — казва с насмешка приятелката ми. — А сега, той работи с нас по проекта за този нов клиент? Защо?

Ерика маха ръцете от лицето ми.

— Знаеш, че ако говориш с Ноа, той ще го оттегли от задачата. Той ти е братовчед. Трябва да знае, че става неловко.

Изправяйки гръб, поклащам глава и оглеждам претъпкания бар.

— Ноа ме попита дали имам нещо против. Аз казах — не. Това е голям проект. Ако го спечелим и го накараме да заработи, ще ме повишат. Не исках да рискувам братовчед ми да ме извади от проекта. Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да получа онзи ъглов кабинет преди Адам Кафърти.

Те кимат с разбиране и в съгласие. Знам, че биха искали да прецакам този изневерил ми задник толкова много, колкото аз самата щях да се забавлявам, докато го правя.

— Тогава какво става със сватбата?

— Ааа! Коя от вас, красиви дами, се омъжва?

Прекъсва ни най-нежният глас, който някога съм чувала. Дълбок и плътен като мед или шоколад. Или меден шоколад. Дали съществува подобно нещо? Дори не ме интересува дали го има, или не. Леко се обръщам, когато една огромна ръка плъзва дървен поднос — приличащ на част от буре за уиски — с четири пълни до половината чаши, настанени в него, върху високата ни масичка. Откъм лакътя ми

той добавя още един, а после и красиво инкрустирана дъска за рязане — с „ДИ АЙРЪН ФЛАСК“ върху грубото дърво — пълна със сирена, маслини, крекери и разнообразие от нарязани на тънко или направени на ролца мяса. Погледът ми се плъзва по ръката, която сега се е облегла на масата до мен. Нагоре по големия часовник, по мъха от черни косъмчета, стегнатите мускули, ярките, разноцветни очертания на някаква татуировка, нагоре, нагоре по навитите ръкави на бялата риза, широките рамене и могъщ гръден кош до добре поддържаната гарвановочерна брада, сочните устни, добре оформен нос, докато потъвам в бездънно сини очи. Мили Боже!

— О, за Бога, никоя от нас. Доведената сестра на Фанин се жени за бившия ѝ и тя трябва да отиде на сватбата... сама.

Отново изстенвам и заковавам приятелката си с кръвнишки поглед.

Шелби присвива рамене:

— Какво? Той е барманът. Предполага се, че трябва да му разказваме съзливите си истории, а след това той да ни помага да разрешим проблемите си, докато ни сервира най-невероятните питиета — завършва тя с усмивка и хвърляйки една маслина в устата си.

Мъжът с медено-шоколадовия глас се обръща към мен.

— Знаеш, че е напълно права, нали? Сега разкажи всичко на Джаспър, скъпа — подкача ме той, подавайки ми чаша с кехлибарена течност в нея и спираловидна портокалова кора, плуваща отгоре.

Очите ми срещат за кратко неговите. При усмивката му и лекото му кимване, повдигам чашата до устните си и отпивам. Вкусовете избухват върху езика ми и аз издавам одобрителен звук. Барманът ми намига и се обръща към Шелби, тъй като очевидно тя е приказливката. Аз все още не съм казала нищо. Не съм убедена, че ще мога.

— Е, Джаспър — измърква приятелката ми, — Фанин беше сгодена, той я остави заради сестра ѝ...

— Доведена сестра. — За това съм непреклонна.

— Доведена сестра. Ще се женят в края на тази седмица, а Фанин си няма гадже и сега, за да станат нещата още по-зле, той работи с нас по един нов проект, който се опитваме да представим на шефа ти и да спечелим.

— Шефа ми? — Той изглежда озадачен.

— М-да! Работим за „Тейт енд Кейн Ентърпрайсис“. С малко късмет, „Ди Айрън Фласк“ ще бъде най-новият ни клиент, затова дойдохме тук, за да усетим мястото, да обсъдим някои идеи преди конференцията ни разговор след два дни.

Той кимва с разбиране и тогава Ерика се включва:

— И бившият годеник, тире, бъдещ зет на Фанин, е на път да дойде тук и да се присъедини към нашата малка проучвателна среща и да ни вбеси до полуда.

Джаспър поглежда към мен.

— Така ли е, Фанин?

Начинът, по който казва името ми... има лек акцент, който се появява точно под повърхността. Шотландски, може би? Подобен е на милувка. Отпивам още веднъж, за да си дам време да се съвзема.

— Да, но тъй като това е работна среща, изобщо няма да говорим за сватбата. — Знам, че е лъжа. Адам винаги намира начин да заговори за сватбата, когато съм наблизо. Никога досега не е имало толкова дяволски заинтересуван от сватбата младоженец.

— Разбирам. Защото не искаме да смесваме работата с удоволствията, нали? — Джаспър напълно е превзел личното ми пространство и аз не мога да се накарам да се отдръпна настрана. Вероятно е от аромата му, не мога да разбера — мирише на земя и гора, и в същото време ухае на цитруси и... уиски — всичко това смесено, за да придаде това привлекателно ухание. Искам да заровя носа си във врата му и да го вдишам. Ясно, загубила съм си ума. Или това, или наистина имам нужда да си легна с някого. Най-вероятно и двете.

Точно съм готова да отговоря, когато невероятното до преди секунди уиски се превръща на киселина в стомаха ми.

— Дами. Съжалявам, че закъснях. Сватбени проблеми в последната минута — казва Адам глуповато. Преднамерено. Надуто.

Веднага се сковавам, което ме праща в пряк контакт с широкия гръден кош на Джаспър. Странно, но това ме успокоява. Напълно абсурдно. Обвинявам уискито. Аз съм много способна бизнес дама. Акула в убийствен костюм. Мога да се справя с Адам, мамка му, Кафърти. И с Джаспър — медения шоколад.

ГЛАВА ВТОРА

ДЖАСПЪР

Този мъж? Наистина ли? С нейната непокорна коса с цвят на тъмен карамел и очи с най-невероятния оттенък на виолетовото. Нюанс, който съм виждал единствено при магарешките бодили^[1] в Шотландия, а съм убеден, че цветът им не би могъл да е истински. Сочни устни с цвят на слива, същият като на силно опънатата на гърдите ѝ копринена блуза. Притежава онази по детински необузdana енергия, която ме привлича. Тя е като жените, които обичам да наричам „скрита лимонка“ — отвън изглежда сериозна, а в действителност е купонджийка. Как може този глътнал бастун костюмар да е успял да я свали? Отхвърляйки тази мисъл, отново се заслушвам в разговора точно навреме.

— Кафърти, много мило от твоя страна да се появиш — казва с отегчен глас онази, наричана от останалите Шелби — смелата и красива тъмнокожа жена и която не се страхува да ме осведоми за най-съкровени тайни на приятелката си.

Осъзнавам, че се приближавам дори още по-близо до Фанин, когато очите му се насочват към нея. Привлечен от аурата ѝ, от присъствието ѝ. С високо вдигната глава и безизразна маска на лицето, докато отпива още една глътка от коктейла уиски с портокалов сок, който ѝ бях донесъл малко по-рано, тя едва го отразява, както и бръщолевенето му за сватбата.

— Не е като да е събрание или нещо от сорта. Тук сме само за да почувстваме мястото и клиентелата. — Той оглежда бара все едно заведението и постоянните посетители са нещо под неговото ниво. — Не знам на кого му мина през ума, че това е добра идея. Работя за компанията от години и никога не сме използвали подобна тактика, за да спечелим някоя сделка. Ние не шпионираме потенциалните си клиенти.

— Ние не шпионираме, Адам. Подготвяме си домашното, за да можем да предложим пакет, който ще е от полза на клиента. —

Приятелката им, Ерика, му обяснява, докато аз правя всичко възможно да не го убия с поглед. Той дори не ми е обърнал внимание досега и не вярвам, дори и за една проклета секунда, че е случайност.

— Фанин е отговорникът за проекта, така че няма значение какво мислиш ти. — Моето момиче Шелби го дарява с усмивка от типа „да си го начукаш“.

— Не съм сигурен какво си е мислел Ноа. Това е огромна сделка — казва Адам-задникът, обиждайки Фанин. На нея дори не й мигва окото. Само продължава да гледа телевизора над бара, където върви някакъв ръгби мач.

— Ноа си е мислел, че иска да спечели тази сделка и най-подходящият човек, който може да го направи, е Фанин.

Начинът, по който я защитават приятелките й, е невероятен. Не съм сигурен дали съм ядосан, или съм горд, че тя дори не му обръща внимание.

Телефонът в джоба на сакото му извънпява.

— Извинете ме, дами, годеницата ми е.

В момента, в който Адам се отдалечава от масата, Фанин заговаря:

— Дори не си губете времето, мацки. Изобщо не ме интересува какво мисли. Той много добре знае, че това е начинът, по който работя. Обичам да направя предварително проучване, за да мога да предложа най-добрата презентация и план за действие. Яд го е, че аз ръководя екипа. Не му се връзвайте. Колкото по-малко говорите с него, толкова по-добре. Не искам да ми опява за това през следващите няколко седмици. — Момичетата се съгласяват, въпреки че не изглеждат щастливи от това. Очевидно е, че искат приятелката им да се чувства добре.

— Красива и умна — промърморвам аз. Фанин леко се обръща към мен и ме поглежда.

— Ласкател, а? Не съм изненадана. Приличаш на сваляч. — Тя потиска една усмивка.

— Още нищо не си видяла.

Свалката нещо не ми се получава. Знам го, но не съм много сигурен как да продължа. Дори не съм сигурен защо, по дяволите, все още стоя тук. Но не мога да си тръгна. Освен това, тя ме привлича по начин, по който нито една жена не ме е привличала от дълго време

насам и имам чувството, че трябва да я предпазя от бившия ѝ. Само дето не го правя. Тя е повече от способна да се справи с него, но защитникът вътре в мен не се интересува от това. Този пич определено се чувства застрашен от Фанин. Който и да е този Ноа, очевидно мисли, че тя може да се справи със задачата и осъзнавам, че е напълно прав, докато я наблюдавам колко хладнокръвно и спокойно приема заяждането на бившия си. Искам да го поставя на мястото му. Кое то и да е това място. Дори може да използвам юмруци, което е малко притеснително, тъй като по принцип не си падам по сбивания. Тази жена кара звяра вътре в мен да излезе на повърхността. Но сериозно, какъв нещастник трябва да си, за да зарежеш жената до себе си, заради доведената ѝ сестра?

Долавям някои отделни фрази от разговора на бившия, докато момичетата си говорят какъв задник е. *„Ноа назначи нея като отговорник. Ще трябва да си поговоря с него. Тя ще оплеска цялата работа. Би трябвало да си остане при куклите и парцалките, или там каквото прави, по дяволите.“* При тези думи спирам да слушам. Няма нищо по-секси от увереността, а Фанин я притежава в изобилие. Необходимостта да я защитавам се превръща в необходимост да се навъртам наоколо, за да я видя в действие.

— Сватбата ще бъде идеална, престани да се притесняваш. Ти ще си най-красивата жена там, Бет. Това е една от причините, поради които се женя за теб. — Казва го достатъчно високо, за да може гласът му да стигне до масата. Още един удар под кръста на моята чаровница. — Аз също те обичам.

Връща се на масата и казва — и това е единственият начин да го опиша — на високия стол, като наблюдава близостта ми до Фанин с любопитство и презрение. Използва момента да провокира някаква реакция от страна на дивата красавица до мен.

— Фанин, Бетани искаше да те попитам с кого ще дойдеш. Не е могла да намери картичката ти и не знаела какво име да напише в схемата с разпределението на местата.

Без да се колебая, без да се замислям за това, че дори не познавам тази жена, нито знам фамилията ѝ име или дали си има гадже, което се крие в леглото ѝ, или каквото и да било друго, вдигам ръката си:

— Джаспър Джеймс. Аз съм нейният кавалер.

[1] Растението е националният символ на Шотландия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

ФАНИН

Аз съм нейният кавалер? Наистина ли го каза? Не, не го направи. Но наистина го направи. Всички на масата замлъкват и очите им се насочват към него.

— Моля? — казва Адам и се засмива невярващо.

— Джаспър Джеймс. Приятелят на Фанин. А вие сте...? — Джаспър протяга ръка, очаквайки Адам да се съвземе. — Ясно е, че сте младоженецът, но не разбрах името ви, а само това, че ще се жените за Бетани, доведената сестра на Фанин. Струва ми се, че никога не е ставало дума за вас. — И просто така поставя бившия ми на място, като му дава да разбере, че ролята му в моя живот дори не заслужава да се споменава.

Леко втрещена от изключителните му актьорски способности, отделям очи от човека до себе си и равнодушно прехвърлям погледа си към Адам, все едно всеки ден представям непознати като мои... приятели? Гаджета? Какво се очаква от мен да кажа? Не съм добра в импровизациите.

— Адам Кафърти, Джаспър Джеймс. — Наблюдавам като хипнотизирана как устата на Адам се отваря и затваря, подобно на риба на сухо, без да знае какво да каже. Не мога да го виня. Мъжът до мен не можеше да е по-различен от него, дори и да искаше. И след като той е последният, с когото съм имала сериозна връзка, си мисля, че му е доста трудно да си представи мен и Джаспър заедно. Това, както и факта, че Джаспър изглежда леко заплашителен с катраненочерната си брада, изпепеляващ поглед и татуировки. Добре, може би Адам не обръща внимание на изгарящия му сексапил, но аз не мога да го пренебрегна. Възползвайки се от ситуацията, се придвижвам по-близо, облягайки се на гърдите му още малко. Напълно неуместно, но не мога да се въздържа. Той поставя ръката си върху моята на масата, привличайки вниманието на Адам.

— И какво? Ти работиш тук? — Все още не е поел предложената му от Джаспър десница. Адам присвива очи към мен. — По този начин ли си подсигури ръководното място? Имаш си вътрешен човек?

Шелби му се присмива и махва с ръка:

— На нея не ѝ трябва помощ за тази сделка. Тя е по-квалифицирана от всеки един от нас, за да бъде ръководител. Не се дръж като бебе.

Джаспър отпуска протегнатата си ръка, когато разбира, че Адам няма да се държи като възрастен. Човек би си помислил, че аз съм го напуснала заради някой друг, от начина, по който реагира.

— Ноа знае ли?

— Какво да знае? — питам отегчено.

— Че излизаш с клиент. Това е конфликт на интереси — продължава той.

— Знаеш ли, прав си. — Щраквам с пръсти и го посочвам. — Би трябвало да му се обадиш. Може би ще ти даде на теб да ръководиш екипа — предлагам, знаейки, че Ноа никога не би го сторил.

— Мисля, че ще го направя. Това не е етично.

Изсумтяването, което ми се изплъзва, не остава незабелязано от останалите. И как би могло да остане незабелязано? То е силно и толкова неподобаващо за една дама, но на мен не ми пука.

— Това е несериозно.

Адам се преструва, че не ме е чул, докато прибира сакото и куфарчето си.

— Ще видим какво ще каже.

Никога преди това не съм искала да ударя някого в лицето, както ми се прииска сега. Право в самодоволната му физиономия.

— Да, ще разберем. Ще чакам с притаен дъх телефонното му обаждане. Междувременно, ще изчакам тук и ще продължа с плановете си да направя малко проучване. — Повдигам чашата с уиски към него за поздрав и отпивам още една глътка.

— Не губи много време за това. Не бих искал да полагаш излишни усилия, след като сделката няма да е твоя задълго — отвърща Адам, преди да се обърне и да се отдалечи в тъпия си добре прилепнал костюм. Наричам ги неговите тесни костюми, подобно на тесните му дънки. Изглежда като самонадеян пуяк и в двете облекла.

— Момиче, не знам как си се примирявала с такъв задник толкова дълго. Какво, по дяволите, видя в този задръстеняк? — пита Шелби, грабвайки чаша уиски от подноса. — Искам да кажа, той дори не е чак толкова готин.

Ерика измърморва нещо в съгласие.

Не мога да се въздържа и се засмивам. Нямам представа какво съм виждала в него. Или дори защо си позволих да се почувствам леко съкрушена, когато открих за връзката, която имаше с доведената ми сестра.

Без да си давам труд да отговоря, се обръщам в стола си и се оказвам лице в лице с Джаспър.

— Не беше необходимо да го правиш.

Сочните му устни се изкривяват на една страна:

— Така ли? Не можех да стоя отстрани и да го оставя да си мисли, че той държи всички козове. Не и в този костюм. Трябва ли да бъде толкова прилепнал?

Всички избухваме в смях при физиономията му, изразяваща болка.

— Ами, оценявам това, че ми се притече на помощ. — И наистина го мислех. Поне ми дава малко време да си намеря истински приятел. Мога ли да взема под наем някой? Дали предлагат подобни неща в Крейглист^[1]? Може би ще успея да убедя брата на Шелби да дойде с мен.

— Не всеки ден се отдава на човек като мен да играе ролята на рицаря в не чак толкова бляскави доспехи — засмива се Джаспър. — И така, кога е това щастливо събитие? Трябва да си занеса смокингa на химическо чистене.

— Чакай! Ти наистина ще отидеш? — Ерика в действителност изпищява, преди да успея да кажа нещо.

— Разбира се, че ще отида. Казах, че ще го направя, и наистина го мислех.

Някой го извиква откъм бара. Накрая ще го уволнят заради нас.

— Джаспър, наистина, не е необходимо да го правиш. Само това, че го каза пред него, беше достатъчно.

Давам му възможност да се измъкне, но гласът в главата ми крещи да си затварям устата. Млъкни и позволи на този секси, интригуващ мъж да те заведе на сватба, на която ще се чувстваш

напълно нещастна. Където всички ще гледат мен, докато очакват и се чудят дали ще я проваля или ще си загубя ума и ще се срина. Просто знам, че ще е така.

— Фанин! — Името ми звучи като милувка, мелодията на това, което съм сигурна, че е шотландски акцент, сега е много поизразителна. Нещо в името ми и насладата и лекотата, с които го изрича. — Позволи ми да те заведа.

Пет обикновени думи, които тежат като мощен боксов удар. Искам да му позволя да ме заведе. Искам да ме вземе точно тук и сега. О, Боже мой, какво ми става? Всичко идва от гласа му и аромата му, и от начина, по който ми говори толкова интимно, все едно не сме непознати, които са се срещнали току-що. Онемявам. Когато му кимвам в съгласие, той се усмихва широко, белите му зъби засияват на фона на черната му брада. Измъква телефона от задния си джоб и ми го подава.

— Напиши си телефона. Довечера ще ти се обадя. Можем да измислим история и план.

Докато правя това, което ми е казано, чувам развълнуваните гласове на Шелби и Ерика; разговарят с Джаспър все едно им е стар приятел. Сигурна съм, че е омагьосал всички нас. Подавам му обратно мобилния и ми се иска да кажа нещо. Трябва да си мълча, защото когато си отварям устата, това, което излиза, не е нищо друго, освен покана. Не самите думи, а задъханият начин, по който ги казвам:

— Убеден ли си, че искаш да ме придружиш?

Джаспър прокарва пръсти през устните си, опитвайки се да прикрие усмивката, която се прокрадва върху тях.

— Убеден съм. Скоро ще се чуем, Фанин. Дами. — Той леко докосва слепоочието си с пръсти за поздрав. — За мен беше удоволствие.

И трите го наблюдаваме със замечтани погледи, докато бавно се отдалечава, перфектен задник, скрит под черния дънков плат.

Мили Боже, какво имаше в това уиски?

[1] Craigslist — американски сайт за различни видове обяви, разделени по видове: работа, продажби, услуги, жилища, търсене/предлагане и т.н. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ДЖАСПЪР

— Какво беше всичко това, приятел? — пита Тео, махвайки към масата на Фанин.

Минавам зад бара и повдигам рамене.

— Нищо. Само си поприказвах с едни красиви жени.

— На мен ми приличаше на нещо много повече от един разговор. Чувстваше се много комфортно до онази в лилавото.

— Ауге^[1]. Струва ми се, че да. — Винаги когато съм около Тео, акцентът ми става по-силен. Проклетият британец ме кара да се вкопчвам в шотландските си корени.

— Искаш ли да споделиш? — пита той, докато се обляга на бара и ме наблюдава.

— Има нужда от кавалер за сватбата на доведената си сестра. И си намери.

— Теб? Ще заведеш напълно непозната на сватба? — Тео се задавя от смях. — Да не си полудял?

— Не, не съм. Видя ли я?

Хвърлям поглед през рамо, момичета отпиват от питиетата си и се смеят на нещо. Очите ми се спират върху Фанин, отметнала глава назад в смеха си, изложила на показ цялата си шия, а щастливият ѝ глас прелита до мястото, където съм застанал. Без причина самият аз се усмихвам на доброто ѝ настроение. Доволен съм, че не позволи на бившия ѝ да ѝ развали вечерта.

— Я се погледни, ухилил си се като глупак. Къде е моят приятел стоик Джаспър? — Той се забавлява от това.

— Аз не съм стоик!

Повдига невярващо вежди, докато ми се подиграва.

— Не съм.

— Е, също не си и от типа мъже, които излизат с непозната дама на среща. В леглото — да. Но на среща, на сватба? Никога!

— Никога не казвай никога, друже. Случва се. — Замервам го с кърпата от бара. — Сега ме остави на мира, за да мога да се заема отново с работата си.

— Работата да правиш мили очи пред новото си гадже ли? — подкача ме Тео.

— Фанин не ми е гадже, идиот такъв. Само ѝ правя услуга. Доведената ѝ сестра се жени за бившия ѝ годеник. Никой не трябва да се изправя пред подобна гадост сам.

— Ооо, „Фанин“, така ли? Не, предполагам, че никой не трябва да го прави. Това е отвратително. Не е чудно, че си се съгласил.

— Е, не съм се съгласявал, аз го предложих. — Без да поглеждам встрани, се вирам право в широко отворените му очи, докато той се опитва да осъзнае какво казах току-що.

— Бъзикаш се с мен.

— Не. Предложих го, когато задникът започна да ѝ натяква, че няма кавалер за сватбата.

— Този е истинско леке.

— Ауе.

Мисля, че приятелят ми ме е разбрал.

— И какво печелиш ти от това?

— Компанията на една красива жена?

Самата истина е! В действителност, очаквам с нетърпение да прекарам известно време с Фанин. Да разбере какво я кара да се държи така. Не съм сигурен защо, но изглежда не мога да го разбера в момента. Още повече, ако начинът, по който бившият ѝ се държа днес, е някакъв показател, тази сватба ще бъде истински кошмар за нея.

— Между другото, тя е от някаква рекламна агенция, която се предполага, че трябва да разговарят с шефа ми следващата седмица. Предполагам, че ти си го уредил?

— Да. Братовчед ми Стърлинг го направи. Някаква голяма клечка там му била най-добър приятел. Ноа.

— Не е ли странно това? Фанин му е братовчедка.

— Светът е малък.

— Ауе. Уведоми ме какво ще стане.

— И къде точно ще бъдеш ти?

— Ще работя тук в бара.

Без да се задържам да обсъждам каквото и да било повече с него, се отдалечавам, като си подсвирквам. Преди да изчезна в избата да проверя уискито, което пристигна преди малко, хвърлям поглед към Фанин и забелязвам, че ме наблюдава. Вдигам ръка и козирувам с два пръста. С дръзка, широка усмивка тя ми отвърща по същия начин.

За първи път от цяла вечност, очаквам с нетърпение да опозная една жена, не само да я вкарам в леглото си. Въпреки че мога да си я представя много ясно, излегната върху огромното ми легло с тази непокорна къдрава грива, заплетена от току-що приключилия секс. Ако не съм внимателен, това може да се окаже и проблем. Не че някога съм бил внимателен и за ден през целия си скапан живот. Това е и причината да съм тук в Щатите, а не в Шотландия. Там проблемите, прикрити под формата на красиви жени, изглежда ме намираха сами. Но те бяха погрешните жени. Беше време за по-продължителна промяна, а точно сега Фанин изглеждаше *подходящия* вид неприятност за мен. За. Цяла. Нощ.

* * *

Поглеждам часовника над бара и изпъшквам. Един след полунощ, а барът е все още пълен. Нямах и минутка да си помисля за Фанин, камо ли да ѝ звънна. Като не искам да си мисли, че съм забравил или че съм се отказал от срещата ни, изваждам телефона си и ѝ изпращам съобщение. Надявам се, че ако е заспала, няма да я събудя.

АЗ: Хей, това съм аз, Джаспър. Не искам да те будя, а само да знаеш, че не съм те забравил. Все още съм на работа.

Не очаквам да е будна, затова връщам телефона в задния си джоб, когато той изпиуква.

ФАНИН: Не си ме събудил. Току-що си тръгнах от офиса. Изглежда, че и двамата сме работохолици.

АЗ: Офисът? Не е ли малко късно?

ФАНИН: Аха, но имаше спешен случай с един от проектите.

АЗ: Разрешихте ли го?

ФАНИН: Най-накрая, да.

АЗ: Да ти се обадя утре?

ФАНИН: Наистина НЕ Е НЕОБХОДИМО да го правиш!

АЗ: О, но аз пък искам. Ще те придружа. Лека, Фанин.

ФАНИН: Лека, Джаспър.

Разговорът с Фанин, колкото и кратък да беше, ми дава лек прилив на енергия, която не успяха да ми дадат изпитите по-рано три чаши кафе. Напълно достатъчно, за да преживея тази вечер и блондинката в края на бара, която е решена да ме заведе у дома си.

[1] Ауге — шотландският начин да се каже „Да“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ФАНИН

Бюрото ми е покрито с табла с идеи и лепящи бележки и цялата информация, която бях събрала, за производството на уиски и всичко останало, свързано с него, до което съм успяла да се докопам. Ноа седи срещу мен, след като се появи преди малко, за да види дали напредвам с проекта за „Айрън Фласк“ и да се посмее на жалкия опит на Адам да ме изрита от мястото ми на водач на екипа.

— Сега сериозно, Фанин. Само кажи една дума и ще го махна от проекта. Дори и не се замислих, когато го сложих в екипа. Просто знаех, че се беше справил добре с предложението за винарната преди няколко месеца и си помислих, че може би ще ви е от полза да имате поглед отвътре. Но ако се опитва да ти стъжни живота, ще го изтегля.

Братовчед ми е искрен, а това значи много за мен. С цялата тази сватба и изневярата, се чувствам малко като в девета глуха. Всички са толкова щастливи за тях, че никой не взема предвид моите чувства. Знаам, че донякъде вината е и моя, тъй като самата аз бях тази, която осветли семейството за случилото се. Не ми е нужно тяхното съжаление. И няма да позволя на никого да разбере колко дълбоко бях наранена. От всички тях.

— Не. Няма проблем. Няма да му позволя да ме кара да страдам или да ме обвини, че са го изритали от проекта заради мен, и да ми навлече повече проблеми. — Отпивам от вече изстиналото си кафе. — Поне сега знае, че няма да успее да те убеди да ме махнеш от лидерската позиция.

Ноа изсумтява.

— Скапан идиот. Все едно ме интересува с кого излизаш.

— Наистина ли му каза, че ти е все тая, дори и да спя с целия персонал, стига да стане сделката?

— Дяволски си права, казах го. И наистина не ме интересува. Все пак, опитай се да не го правиш, но... — Думите му преминават в смях, който ме кара да започна да се кискам неудържимо.

Прекъсва ни рязко почукване на вратата. Преди да успее да отговоря, тя се отваря със замах и Бетани застава на прага, а Джейд — секретарката ми, върви забързано след нея, докато се опитва да не разлее чашата с кафе, която най-вероятно ми носи.

— Истина ли е? Ще доведеш някакъв... барман на сватбата ми? В. Хотел. Плаза! — Доведената ми сестра настоява да знае, без дори да си направи труда да прикрие неодобрението си.

— Всичко е наред, Джейд — уверявам аз изнервената си асистентка.

— Съжалявам, Фанин. Промъкна се, докато ти приготвях прясно кафе — извинява се момичето, докато сменя чашите върху бюрото ми.

— О, не бъди толкова драматична. Не е като да е някой изпълнителен директор — срязва я Бетани с надменен тон.

— Тя не е, но аз съм — казва строго Ноа. — И политиката на компанията е да бъде съобщавано за всички посетители. Това е работно място и не се знае какво се случва зад затворените врати. — Това последното беше камък в нейната градина, тъй като разбрах за връзката ѝ с Адам, когато ги заварих в компрометираща поза... в неговия кабинет.

Бетани изпъва леко рамене, играейки с перлите на врата си.

— Съжалявам, Ноа. Не разбрах, че си тук. — Тя се усмихва превзето. Доведената ми сестра е безупречно облечена красива и жизнена блондинка, която си мисли, че това ще ѝ помогне всичко да ѝ се размине, както и се случваше обикновено. Но не и с Ноа. Не само, че е женен за красива, властна жена, но ми е братовчед и не обича Бетани.

— Добре.

Тя леко пребледнява при едносричния му отговор, както и от това, че е останал неподвластен на чара ѝ, но бързо се възстановява.

— Ноа, наистина трябва да прекараме малко повече време, за да се опознаем. Ние, все пак, сме семейство. — *Да, да, излизай с този номер, скъпа сестричке.* Отнема ми цялата воля, която имам, да не започна да въртя очи. — Толкова много се вълнувам, че двамата с Оливия ще присъствате на сватбата. Толкова е хубаво, че се движим в едни и същи кръгове. Като говорим за това... — Бетани насочва вниманието си към мен: — Наистина ли мислиш, че гаджето ти е подходящо за нещо подобно? Искам да кажа, това е сватба в Плаза^[1],

не концерт на Медисън Скуеър Гардън^[2]. — И отново от думите ѝ се процежда презрение.

Ако тази дискусия се водеше пред някой друг, може би щеше да е неловко, но не и пред Ноа, а и той знае каква префърцунена кучка е тя.

— О, съжалявам, не знаех, че има някакви изисквания, на които трябва да отговаря придружителят ми, за да може да присъства на суперлюксозната ти сватба. Вероятно би трябвало да му кажа, че има и дрескод, а? — Облягам се назад в стола си и кръстосвам крака. — Какво има, Бетани? Тревожиш се, че няма да успееш да прелъстиш и този, защото си прекалено фригидна за жребец като Джаспър? Ще ти издам една малка тайна, той обича да се чука на запалени лампи и без чорапи, за разлика от някой друг, когото и двете познаваме. — Ноа потиска смеха си и се опитва да го прикрие, като се прави, че си прочиства гърлото. — Ако това е всичко, имам да свърша прекалено много неща. Защо не отидеш да видиш годеника си?

Тя се обръща сърдито, прекалено горда, за да ми каже да ходя да си го начукам, и тъй като знам, че точно това иска да направи, се забавлявам още повече.

— Бетани? — извиквам след нея и чакам да се обърне отново към мен с очи, пълни с омраза. — И да не забравиш да почукаш, никога не се знае коя може да обработва там. — Съветвам я мило, усмихвайки се, докато я наблюдавам как се отдалечава с горделива походка в лятната си рокля и сандали с каишки.

— По-добре ли се чувстваш сега? — пита братовчед ми.

— В действителност, да — признавам, поглеждайки го в очите, където не забелязвам никакъв укор.

— Кафърти наистина ли го прави с чорапи?

Избухвам в смях, като оставям на Ноа да реши дали е така.

— Наистина го прави.

— Считай се за късметлийка тогава. Направо си се измъкнала на косъм — отбелязва той и леко потръпва.

— Не е ли това проклетата истина?

И е точно така. И не само за това.

[1] The Plaza Hotel — хотел Плаза е двадесететажен луксозен хотел, разположен в централната част на Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр.

↑

[2] Madison Square Garden (Медисън Скуеър Гардън) — мултифункционална зала в Манхатън, Ню Йорк, която се използва за провеждането на професионални мачове по баскетбол и хокей на лед, както и на боксови мачове, концерти, представления на лед, циркови представления и други спортни и развлекателни събития. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

ДЖАСПЪР

Поглеждам часовника си и виждам, че е едва единадесет и половина. Слагам телефона до ухото си и се оглеждам за коли, докато пресичам улицата пред „Тейт и Кейн“. Не съм сигурен в колко часа обядва, но се надявам да е по това време.

— Ало? — Звучи разсеяно.

— Как си, Фанин? Заета ли си? Мога да се обадя по-късно.

Работното ни време е толкова различно. Аз едва започвам деня си, а тя вероятно е в кабинета си вече няколко часа.

— Джаспър? Здравсти! Не. Ами, да. Винаги съм заета. — Тя леко се засмива. — Но не и прекалено заета, все пак. Какво има?

— Ами, чудех се, дали ти се обядва? Мога да ти го донеса или можем да отидем някъде.

— Ъмм, да. Добре. Можем да се срещнем след двадесет минути. Имаш ли нещо наум? — Чувам шумоленето от разместването на книжа и почти се чувствам неудобно, че я отделям от работата ѝ. Но след това си припомням как изглеждаше снощи, седнала в бара, и изведнъж преставам да се чувствам зле.

— Ще те чакам пред офиса ти, можем да изберем някое място наблизо.

— Не е необходимо да правиш това, Джаспър. Можем да се срещнем някъде.

— Казваш го доста често, знаеш ли? Просто ми позволи да те заведа някъде. — Осъзнавам, че ѝ казвам това много често. Мисля си, че не мога да се спра. Искам да я заведа. На обяд. В леглото си. Искам да я заведа навсякъде. По приглушения тон на гласа ѝ мога да кажа, че тя също иска да го направя.

— Добре. Можеш да ме заведеш.

— Добро момиче. Искаш ли да се кача, или да те чакам отпред?

— Ще те чакам долу. Нека само да предупредя асистентката си да задържи разговорите ми.

— До скоро — казвам и затварям телефона.

Сложил слънчевите очила на носа си, седя на някаква пейка отвън пред масивната сграда. Облегнат назад, протегнал ръка по протежение на пейката и с широко разкрасени крака, наблюдавам вратата. Хората минават забързано покрай мен, отивайки кой знае къде, втурнали се така. Това е едно от нещата, които ми липсват от Шотландия. Ритъмът. Тук той е умножен по милион. От една година работя на пълен работен ден в този град и все още не съм свикнал.

Да наблюдаваш хората, със сигурност, беше много по-интересно. Като си говорим за наблюдаване на хора, към мен се приближава жена, която бих гледал цял ден. Днес косата ѝ е пусната в дива бъркотия от къдрици, канарено жълтия копринен потник оставя ръцете ѝ голи, а тясната черна пола подчертава всичките ѝ извивки. Висока е — предполагам около метър и седемдесет — а жълтите обувките на висок ток са в тон с копринения потник. Провокативна е, дори когато прилича на бизнес дама. Това е секси. И аз не съм единственият, който го забелязва. Излъчването ѝ не убягва на мъжете около нас. Чувствам се горд, че човекът, с когото ще отиде на обяд, съм аз. С убийствените си крака и зашеметяваща красота би могла да бъде топ модел. Чудя се какво ли я е накарало да избере бизнеса. Все още не ме е забелязала, тъй като се е взряла гневно в телефона си и ожесточено натиска клавишите.

— Бъди по-внимателна, преди пръстът ти да пробие това проклето нещо, Фанин. — Обръща глава, докато се опитва да ме открие. Когато ме забелязва, устните ѝ се извиват в глуповата усмивка.

— Съжалявам. Кълна се, че един ден ще го хвърля от Бруклинския мост!

— Ахе! Мога да те разбера. Трябва ли да останеш тук, за да се справиш с това? — питам, като с жест показвам телефона в ръката ѝ.

— Не. Не. Просто не трябваше да му обръщам внимание. Не беше нещо важно. — Пуска го в чантата си. — Е, къде искаш да отидем?

— Ами не искам да те задържам прекалено дълго време, така че можем да отидем някъде наблизо. Ти избираш.

— Приличаш ми на човек, който харесва месо с картофи — казва Фанин, докато ме измерва с поглед.

— Така е.

— Хайде да си вземем бургери. Надолу по улицата има едно местенце, което е невероятно.

— С удоволствие бих хапнал един хубав бургер. Ти водиш.

Тя се обръща и започва да си пробива път през тълпата от хора, докато протяга ръка назад и хваща моята, за да не се изгубим. Веднъж след като сме се измъкнали от потока идващи срещу нас хора, започваме да крачим по-спокойно един до друг, а не да ме влечи след себе си.

— Съжалявам. По това време на деня е истинска лудница. Трябва да си много напорист пешеходец, иначе няма да успееш да стигнеш доникъде.

— Забелязах — изсмивам се аз. — Ти си направо професионалист в това. Аз все още щях да се опитвам да си пробия път.

— Живяла съм тук през целия си живот. Ще се научиш — уверява ме тя, докато ме издърпва към входа на някакъв хотел, чиято врата се отваря почти моментално от добре облечен портиер.

Кимвам му в знак на благодарност и се навеждам, за да прошепна в ухото на Фанин:

— Знаеш ли, можехме просто да отидем до дома ми, скъпа. — Дразня я. Харесва ми начинът, по който очите ѝ се омекотяват от тлеещия огън вътре в тях.

— Тцъ, тцъ, Джаспър! Аз може и да действам бързо, но не значи, че съм лесна. — Намигва ми дръзко. — Ще се наложи да ме нахраниш поне няколко пъти, преди да ме свалиш.

Малка палавница. Тя е пряма и уверена и на мен това адски много ми харесва.

— Охо! Мога да се справя — кимвам аз.

— Ти си Супер-шотландец, знаеш го, нали?

— Ауе. Роден съм и съм израснал там. Ще се научиш. — Повтарям това, което тя каза относно ритъма на големия град. — Това притеснява ли те?

— В никакъв случай. Обожавам го.

— Може би следващия път, когато те изведе някъде, ще трябва да си облека шотландската пола.

Очите ѝ светват.

— Имаш ли такава?

— Ахе. Разбира се. Какъв шотландец щях да бъда, ако нямах?

Фанин ме изучава за около минута, след което кимва.

— Правилно.

Дръпва ме зад една завеса и изведнъж се оказваме пред катедрата на салонната управителка на ресторант, скрит във фойето на някакъв хотел. Проклет да съм.

— Маса за двама, моля — казва тя на момичето.

— Имате ли резервация? — пита то с досада.

— Предайте на Ейприл, че Фанин е тук. Имам постоянна резервация.

— О, връзки. Харесва ми. — Тя ми се усмихва широко през рамо. — Дръж се за мен, имам връзки навсякъде.

Отегчената управителка леко се оживява, след като затваря телефона, по който говори, след молбата на спътницата ми.

— Оттук моля, мис Макгуайър.

Завежда ни до кръгло сепаре, сгушено в един ъгъл. Докато Фанин се намества на кожената седалка, благодари на момичето. Изчаквам я да се настани удобно, преди да седна и аз. Подава ми менюто.

— Най-много харесвам бургера с месо от гърди. Не е нещо изключително претенциозно, но е божествено вкусно.

— Тогава ще си поръчам точно това. — Оставям менюто без дори да го отворя.

— Няма ли поне да погледнеш?

— Не. Доверявам ти се.

— Наистина ли? — Звучи объркана.

— Ахе. Защо не? — Засмивам се аз.

Сервитьорката идва, за да вземе поръчката ни.

— Давай, Фанин, поръчай. — Зяпва ме с отворена уста, преди да успее да се овладее и да каже на момичето какво искаме. След като то се отдалечава с толкова енергична крачка, колкото не е възможно някой да има, насочвам вниманието си към Фанин, която ме наблюдава. — Какво? Да не би да има нещо в брадата ми? Някоя миниатюрна катеричка или нещо друго? — Шегувам се с нея.

— Ъмм, не. Няма нищо „миниатюрно“ — засмива се тя. — Никога не съм излизала с мъже, които да са искали да поръчвам вместо тях, това е. Не че сме на среща с теб, де — бърза да добави.

— О, това не са мъже, Фанин. Това са момчета в женски кюлоти. Ако жена, която поръчва вместо тях, ги кара да се чувстват застрашени, значи не са от този тип мъже, с които би искала да бъдете гаджета.

— Кюлоти ли каза току-що? — пита, захапала бузата си от вътрешната страна, предполагам, за да не се разсмее.

— Да. Трябваше да кажа „пликета“ ли? — Ръцете ми са скръстени върху масата и аз се навеждам още малко напред. — Искаш да ме накараш да ти говоря мръсотии ли?

Фанин също се навежда по-близо.

— Действа ли?

Изкривявайки устни в усмивка, кимвам.

— Ахе! Мисля, че действа.

По-добре е да внимава или ще схрускам нея за обяд, вместо бургера, който ми поръча току-що.

ГЛАВА СЕДМА

ФАНИН

— О, Боже! Така се натъпках! — Облягам се назад, като се старая да направя място в полата си на въздуха, който се опитвам да поема.

— Ахе! Трябва да отбележа, че това беше най-добрият бургер, който някога съм ял — казва Джаспър, докато пуска портфейла в джоба си. Настоя той да плати. — Всеки път ще те оставям ти да ми поръчваш, Фанин, но аз ще съм този, който ще плаща.

Не споря с него.

— Уф, не искам да се връщам — простенвам, почти изпаднала в хранителна кома.

— Необходимо ли е?

— За съжаление. Имам конферентен разговор този следобед. Всъщност, с мениджъра на „Айрън Фласк“.

Джаспър застава до сепарето и протяга ръка да ми помогне да стана.

— Ааа, с Тео. Той ми е много добър приятел. Май е свързан с някой в твоята фирма? Или някой, който познава някого там. — Засмива се.

— Братовчед е на Стърлинг, най-добрият приятел на Ноа. Някакъв нахакан адвокат. Ноа твърди, че точно поради тази причина съм получила поста на шеф на екипа. Той няма доверие на никой друг от *семейството* — заявявам и леко завъртам очи. — Очевидно ще трябва да работя с Тео, докато не сме готови да приключим сделката. Той каза, че не може да притеснява собственика с подобни дребни глупости. Негови думи, не мои — усмихвам се аз.

— Ще ти е от полза. Само не му позволявай да започне да флиртува с теб. Носи му се славата — поглежда ме многозначително той.

— Така ли? Ами ти? На теб носи ли ти се славата?

— Слава? Не. Е, може би. Но ще те оставя ти сама да решиш това. — Смее се дяволито Джаспър. — Мога да се закълна, че нямам скрита съпруга някъде. Нямам бивш годеник, който да се жени за доведената ми сестра. — Намигва ми, докато си слага слънчевите очила. — Всъщност, не съм имал сериозна връзка повече от година. А да се срещам с жени от бара, обикновено не ми е в стила.

— Не? Сигурен ли си? Беше ужасно чаровен и веднага се втурна да ме спасяваш.

— Да те спасявам? — Засмива се отново.

— Просто беше на точното място в точното време.

— Съгласен съм. — И положил длан на кръста ми, ме повежда надолу по тротоара обратно към офиса ми. — Ами ти? Имаш ли си лоша слава, за която би трябвало да се притеснявам?

— Едва ли. Аз съм работохолик. Това е нещо, за което приятелките ми непрекъснато ми се карат, и причината да нямам кавалер за сватбата. Последната ми сериозна връзка приключи, когато заварих гаджето си с доведената ми сестра и с панталони около глезените му. Кое то беше доста иронична сцена, тъй като и двамата са големи пуритани.

— Много ли те заболя?

Искреността в гласа му означава толкова много за мен. Никой не си беше направил труда наистина да ми зададе този въпрос, по-скоро отбягвах цялата тази неловка ситуация. Не ме попитаха, когато ги заварих, нито когато обявиха годежа си и нито веднъж, откакто започнаха трескаво да планират сватбата си, която навираха под носа ми при всеки възможен случай.

За много кратък период от време, ама наистина кратък, Джаспър се беше превърнал в някой, с когото наистина можех да си представя да съм. Той е забавен, изключително привлекателен и подлудяващо секси с този шотландски акцент, с брадата, която нямах представа до момента, че намирам за неустоима, както и удивителното синьо на очите му.

Прочиствам гърлото си и кимвам.

— Да. Много. Мислех, че се обичаме. Майката на Бетани се омъжи за баща ми, когато бяхме в прогимназията, не е като да е било миналата година, затова се почувствах напълно предадена.

Никога не бях казвала това на някого, защото отново никой не ме беше питал. На Шелби не ѝ трябваше да ме разпитва, тя го знаеше, защото беше там да ми помогне да събера парчетата. Но тя е и единствената, която не се отдръпна.

— Мога да си го представя. Съжалявам.

Изненадващо докосва с устни главата ми, а брадата му ме гъделичка по слепоочието. Затварям за миг очи и се наслаждавам на момента. Беше минало много време, откакто мъж ми беше засвидетелствал подобно внимание. Адам никога не показваше привързаността си, както и нито един от мъжете, с които се мотаех или излизах, когато ми се удаваше възможност напоследък.

— Благодаря, Джаспър. Вече съм добре. Сега ясно разбирам, че се заслужават един друг и са ми направили огромна услуга.

— Добро момиче. — Това ме кара да се усмихна. Той е прекалено чаровен, което е опасно, както за него, така и за мен. — Сега. Разкажи ми за тази сватба. Струва ми се онзи каза, че ще е в Плаза, който знам, че е изключително шикозен хотел. Трябва ли да взема лимузина под наем? Ще има ли предната вечер тържествена вечеря, на която трябва да присъстваме? Не съм напълно наясно с вашите американски традиции. Това ще е първата ми американска сватба.

Без да успея да сдържа смеха си, отговарям:

— Ъмм, лимузина? Не. Те си падат по Плаза и скъпото шампанско. Аз — не.

— Не? По какво си падаш тогава? — пита ме Джаспър, докато спираме пред „Тейт и Кейн“.

Не съм готова времето ни заедно да приключи. Отнема ми няколко минути да обмисля отговора си.

— По-скоро си падам по справедливостта и уискито.

— Моят тип момиче.

— Наистина ли?

— Ауге.

Нямам представа как една-единствена дума може да звучи толкова секси, но е така. Мили Боже, наистина е така. Джаспър протяга ръка и затъква някаква непокорна къдрица зад ухото ми. Косата ми е станала пълна бъркотия от топлия бриз. Дори не си правя труда да ѝ придам приличен вид в цялата тази влага.

— Неконтролируема е. — Присвивам рамене.

— Необуздана и красива. Точно като теб — казва меко и се приближава с една крачка, докато увива една къдрица около пръста си и прокарва палеца си напред-назад по нея.

Кокалчетата на пръстите му леко бръсват гърдите ми. Убедена съм, че всеки момент ще ме целуне. Чакам да го направи. Надявам се да го направи. По дяволите, вероятно ще го сторя аз, ако ме накара да почакам още малко.

— Искам да те целуна, Фанин. Никога не съм искал да целуна някого толкова много, колкото теб. — Джаспър се засмива, а звукът е като нисък грохот. — Ако трябва да бъда честен, имам желание да направя много повече от това да те целуна, но се опитвам да се държа като джентълмен.

— Защо?

Гласът ми е едва чуващ се шепот, а очите ми са фокусирани върху устата му. Няма значение, че „защото“ беше очевидно, тъй като стоим пред офиса ми в сърцето на Манхатън, побутвани от забързаните хора около нас. Но аз не искам той да се държи като джентълмен. Искам да се държи като звяра, на който ми прилича. О, Господи! Само мисълта за тази брада ме кара да чувствам топлина на точно определено място.

— Е, като за начало, защото твоят задръстен бивш е точно зад теб и ни наблюдава. — Пръстите на Джаспър се впиват по-силно в косата ми. — Не се обръщай, скъпа.

— Мамка му, почти го направих.

Той отмята глава назад и се засмива.

— Знам. Разбрах го от начина, по който се напрегна тялото ти.

Начинът, по който казва „тяло“, ме кара да се приближа с още една крачка към него. Гласът му ще ме вкара в толкова много проблеми. От добрите. Но все пак проблеми.

Зад нас се чува неделикатно прочистване на гърло.

— Не ми е приятно, че трябва да прекъсвам това, но имаме среща.

На Адам изобщо не му е неприятно.

Джаспър ме придърпва към себе си, все едно мястото ми е точно там — в прегръдката му.

— Алън! Как си?

Като захвапвам вътрешната страна на бузата си, за да не се разсмея, аз не го поправам, тъй като съм убедена, че грешката не е случайна.

— Адам, ако трябва да сме точни.

— Точно така. Моите извинения. Снощи беше доста шумно в бара.

Не беше, лъжец такъв.

Измъченото лице на Адам е възхитително.

— Е, да. Имаме конферентен разговор. Мислиш ли, че можеш да се отделиш от малкия ти приятел тук, за да можем да порботим?

— Малък? Ха! Това беше добро!

Джаспър се размива чистосърдечно, все едно Адам се беше опитал да бъде забавен, а не надменен. Мъжът до мен е поне със седем-осем сантиметра по-висок от бившия ми. Без да споменавам, че е с по-широки рамене, по-добре сложен и просто... много по-... Мда, няма нищо малко, що се отнася до него.

Адам се размърдва неспокойно, но след това широко се усмихва на нещо зад мен.

— Скъпа! Ето те и теб — казва той с онзи противен сладникав глас, от който ми се повдига.

— Мили, съжалявам, че закъснях. Трябваше да изтичам до... О, Боже мой, Фанин! Да не би да си бъркала с пръсти в контакта? Знаеш какво се случва с косата ти, когато е влажно — сгълчава ме Бетани.

Кучката се държи така, все едно не се видяхме малко преди това, когато косата ми беше също толкова разрошена. Просто иска да е сигурна, че ще ме изложи пред Адам. Дори не позволявам това вече да ме тревожи. Да прави каквото иска, щом ще я накара да се почувства по-добре. Вероятно трябваше да просветля и Джаспър за случващото се, мога да почувствам как се стяга до мен.

— Нека да проверя дали имам някакъв ластик за коса. Имаш нужда от такъв, миличка. — Тя продължава да тършува из чантата си, след което изважда един със замах. — Ето, заповядай! Можеш да ми благодариш по-късно.

Бетани стои, протегнала ластика към мен, и е напълно неподготвена, когато Джаспър го изтръгва от пръстите ѝ.

— Дума да не става. С тази разрошена от вятъра коса моята малка Фани изглежда така, сякаш току-що сме правили секс. И на мен

така ми харесва. Образ, който да пазя в себе си, докато я видя по-късно.

Ето го и шоколадово-меденият глас. Почти съм убедена, че всички сме се поддали на магията му. За себе си знам, че съм. Не вярвам в любовта от пръв поглед, но съм дяволски убедена, че вярвам в похотта от пръв поглед, и аз много си падам по Джаспър Джеймс.

Неимоверно.

Точно под носа на моя бивш и неговата бъдеща булка.

И дори не ми пука от това.

ГЛАВА ОСМА

ДЖАСПЪР

За кои се мислят тези задници, по дяволите? Започва да ми кипва. Това ли са простотиите, с които трябва да се справя Фанин? Стиснал здраво в юмрука си проклетия ластик, който доведената ѝ сестра се опитва да ѝ натресе, правя всичко възможно да запазя спокойствие. Като ги гледам тези двамцата, напълно се съгласявам с Фанин — те наистина се заслужават един друг.

Сестра ѝ не можеше да бъде по-различна от нея, дори и да се беше опитала. Бетани е ниска и слаба, с права като клечки и перфектно оформена руса коса и кафяви очи. С перли около врата и обикновена лятна рокля. Прилича ми на Степфордска съпруга^[1] и в това има страхотен смисъл.

Адам няма работа с жена като Фанин. Той има нужда от някоя, в която има по-малко живец, по-малко енергия. Просто... по-малко. И още веднъж започвам да се питам как мъж като него е привлякъл вниманието на жена като Фанин. Та тя е всичко, което доведената ѝ сестра не е.

— Колко... хубаво — казва в отговор на казаното от мен за косата на Фанин високомерната ѝ сестра.

— „Фани“ ли каза? Знаеш, че името ѝ е Фанин, нали! — отбелязва с насмешка Адам.

— Разбира се, че знам как е. Въпреки това ми харесва да я наричам така.

Дори не знам откъде ми хрумна, просто ми се изплъзна. Ще бъде бясна, когато разбере какво точно означава „фани“^[2] там, откъдето идвам.

— Галено име? Тя мрази галените имена!

— Всъщност, не — включва се и Фанин. — Мразех да ме наричаш „сладкишче“ и ти затова си предположил, че не харесвам този вид обръщения. Точно както предположи, че няма да имам нищо

против да те поделя с доведената си сестра. И знаеш ли какво казват за хора, които правят предположения...

Двойката пред нас леко потръпва от неудобство. Обичам тази Фанин. Тази, която отвърща на удара.

— Както и да е. Джаспър, това е Бетани. Бетани, запознай се с Джаспър Джеймс.

Не протягам длан. Колкото и нелогично да изглежда, не искам да се докосвам до тази жена, особено пред Фанин, затова просто помахвам с ръка.

— Ооо! Значи това е твоят барман?

Очите ѝ ме изучават от главата до петите, задържат се върху брадата ми, минават през неугледната ми бяла тениска, избелелите дънки, надолу към върховете на износените ми обувки и след това се връщат обратно нагоре.

Повдигам едната си вежда в отговор.

— Ставам ли?

Знам, че отговорът е положителен. Също така знам, че не би искала да е така. Изписано е върху лицето ѝ — одобрителният блясък в очите ѝ, който ми е до болка познат.

— За някого като Фанин — да.

Хапливият ѝ коментар е, с цел да прикрие неудобното положение, в което се намираше от това, че ме беше предизвикала, но номерът ѝ не беше минал пред мен.

— Тя е самото съвършенство, така че, ще го приема като комплимент.

Не е точно това, което искам да кажа. Онова, което наистина искам да кажа, е: „*Ходи си го начукай, тъпа краво!*“, но се въздържа заради жената до себе си.

— Колкото и да съм прекрасна, трябва да се качвам горе за конферентния разговор. — Фанин се обръща към мен. — Обядът беше невероятен. Ще се чуем по-късно, нали?

— Ауе. Довечера ще ти се обадя.

Докато Бетани и Адам ни наблюдават, придърпвам я по-близо до себе си и очите ѝ се разширяват. Не беше това начинът, по който си представях първата ни целувка, но не можех да позволя да тръгне с бившия си, без преди това да съм заявил претенциите си върху нея. Да покажа и на двамата, че той е загубил, а не тя.

Бавно, очите ми се взират в нейните, навеждам глава и покривам устата ѝ с моята. Първоначално е леко скована, но когато дръпвам непокорните ѝ къдрици, тя се отпуска върху мен. Висока е, но аз съм по-висок и тялото ѝ напълно пасва на моето. Убеден съм, че и тя не си е представяла така първата ни целувка, но ще направя така, че никой от двамата ни никога да не я забрави.

С Фанин, вкопчена в мен, ръцете ми, потънали в косата ѝ, задържам главата ѝ на място, докато леко захапвам и засмуквам долната ѝ устна. Когато изпъшква от удоволствие, се усмихвам срещу устата ѝ и потапям езика си вътре, толкова за кратко, колкото да докосна нейния и да погълна тихите ѝ, доволни звуци. С тениска, здраво хваната в юмука ѝ, се отдалечавам едва, колкото да я зърна — с лице, вдигнато нагоре, зачервени устни и бузи, и очи, пълни с желание. Да, напълно съм прецакан. Бих я проснал още тук и сега, и бих я чукал до забрава, ако знаех, че няма да ни арестуват.

— Влизай вътре, Фанин, преди да съм забравил да се държа като джентълмен — меко ѝ казвам аз.

— Май наистина започвам да намразвам тази ти черта. Мислех си, че кавалерството вече е отмряло? — нацупва устни тя.

— Ах ти, палавнице. Занасяй си задничето горе, преди да съм те сложил на коляно да те напляскам пред цял Манхатън и двамата ти почитатели.

Споменаването на доведената ѝ сестра и бившия ѝ не е точно като кофа студена вода, която се излива върху нас, но определено ни действа отрезвяващо. Фанин въздъхва дълбоко.

— Добре!

Освобождава се от прегръдката ми, обръща се и минава точно покрай опулените Адам и Бетани. Дупето ѝ се поклаща в тясната ѝ пола, краката ѝ изглеждат все едно са дълги две мили в тези остри обувки с високи токчета. Дори не си правя труд да се приведа в приличен вид. Нищо не може да се направи и за състоянието в дънките ми.

— Фанин! — викам след нея. Когато се обръща да ме погледне през рамо, продължавам: — Довечера. Вечеря. Аз те каня.

Гласът ми е под контрол, какъвто не съм сигурен, че имам върху тялото си. Но всичко, което успявам да възпроизведа, е този насечен звук. Тя кимва в съгласие и изчезва навътре в сградата. Адам и Бетани

се качват след нея, оставяйки ме на тротоара, твърд като бетона под краката ми.

* * *

— Говори ли вече с Фанин? — Казвам го вместо поздрав, докато влизам в офиса на „Айрън Фласк“.

— А, здрасти и на теб, друже.

— Е? Говори ли?

На практика взех разстоянието обратно дотук на бегом, за да го хвана преди конференцията разговор.

— Не. След около двадесет минути. Защо?

— Имаш ли някаква връзка с шефа й, Ноа?

— Не, основно комуникирам с него чрез асистентката му Росита, а сега и чрез Фанин. Ще ми кажеш ли какво става?

— Искам да се обадиш на Ноа или на когото трябва, и да му кажеш, че желая Адам Кафърти да бъде отстранен от проекта.

— Така ли? Значи сега ти си шефът? — Тео се обляга назад в стола и отпива от чая си. — Защо искаме този момък Адам да бъде уволнен?

— Държи се отвратително с Фанин. Той е бившият, който се жени за сестрата, и двамата са шибани задници.

— Задници? Внимавай, шотландецът в теб се появява — хили се той.

— Ще се появи още повече, ако се наложи да прекарам достатъчно време с такива като тях. Същински гадняри. Той и доведената й сестра. Отнасят се с нея, все едно тя е по-нисша от тях. — Във вълнението си почуквам с кокалчетата по надраскания дървен плот на бюрото.

— Ти сериозно ли? Май наистина си падаш по това момиче?

— Да, падам си. Тя не се интересува от пари или от това, че съм барман. Не прилича на Лорна.

Тео потръпва при споменаването на името на бившето ми гадже. Двамата се мразеха. Ако бях послушал приятеля си, щях да я напусна много по-рано и да си спестя част от проблемите.

— Дай да се изясним. Ти я срещна току-що и въпреки това искаш да уволнят един човек заради нея? Така ли е?

— Не да го уволняват. Само да го махнат от проекта за „Айрън Фласк“.

— Добре. Ще се обадя на Ноа и ще видя какво може да направи той. — Отпива от чая си, докато ме наблюдава над ръба на чашата. — Ще ѝ кажеш ли?

— Да ѝ кажа какво? Че аз съм накарал да го махнат?

Знам, че няма това предвид. Ще се правя на разсеян, колкото се може по-дълго.

— Това, както и нещо друго.

Присвивам рамене.

— Няма какво да казвам, наистина.

— Няма какво ли? — Тео изсумтява. — Запомни ми думите, Джаспър, ще съжаляваш, че не си го направил. Това е всичко, което ще кажа, друже.

Спасява ме извънмяването на телефона.

— Това би трябвало да е дамата на сърцето ти. Изчезвай оттук, не искам да ме гледаш на кръв, докато провеждам делови разговор. — С едно махване на ръката, той ме отпъжда.

Изваждам собствения си телефон и проверявам колко е часът, докато се чудя кого мога да повикам да ме замести на бара довечера, за да мога да вечерям с Фанин. Ако не внимавам, ще стигнем директно до десерта, а нещата и без това се случваха прекалено бързо. Не че ще се опитам да ги променя. Тя притежава притегателна сила, енергия, в която искам да бъда уловен. Прилича малко на движещи се пясъци, особено за човек като мен, който не се влюбва бързо, или лесно, или изобщо. Обаче искам да я опозная. Всеки инч от тялото ѝ, но също и това, което мисли и я вълнува. Нещата, които харесва и не харесва в и извън спалнята. За първи път от — както ми се струва — цяла вечност, искам да бъда с жена не само физически, и това би трябвало да ме кара да се чувствам неспокоен. Но не се чувствам така, което пък ме кара да желая да прекарам повече време с нея, за да разбере защо.

И ако част от времето трябва да го прекараме голи, така да бъде.

[1] „Степфордски съпруги“ — роман от Айра Левин (1972 г.) за измисленото градче Степфорд, Кънектикът, в което мъжете от това на

пръв поглед перфектно място, са заменили съпругите си с красиви роботизирани кукли, лишени от емоции и собствено мнение. В наши дни терминът се използва като синоним на омъжена жена, която се подчинява на волята на съпруга си и е прекалено ангажирана с домакинството и собствения си външен вид. — Б.пр. ↑

[2] fanny — жаргонна дума в британския английски, която означава женски полов орган, вагина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

ФАНИН

— Шелби, тръгвам оттук след десет минути. Може да дойдеш с мен, ако искаш. По дяволите, дори можеш да останеш тук, но аз тръгвам.

Седнала върху кушетката ми, приятелката ми нацупва устни.

— Добре. Идвам с теб, но няма да стоя дълго. Имам толкова много работа. Мислех си, че ще дойда тук и моята приятелка-работохоличка ще ме мотивира. Но неее! Приятелката ми работохоличка е тръгнала на лов за едно секси шотландче.

— Пфу! Не го наричай така — засмивам се, докато си обувам инкрустираните с кристали сребристи обувки Louboutin^[1].

— Какво? Ама той наистина е секси. Бих направила някои много неприлични неща с него и брадата му. — Шелби повдига вежди.

— Ужасна си, знаеш го, нали?

— О, както и да е. Видях онзи склад за вибратори — ти си дори по-голяма мръсница и от мен. Перверзна малка бяла кучка.

Не мога да се въздържа да не се засмея.

— Стой далеч от чекмеджето ми с вибратора.

— Виждаш ли това проклето нещо тук? Кой има чекмедже за вибратори?

— Аз имам. Да тръгваме. Uber^[2] таксито вече ни чака долу.

— А това е другото нещо. Някой ден ще ни убият с тези Uber простотии.

— Престани са се държиш като бебе. Никой няма да те убива.

Издърпах я през вратата, заключих и я хванах подръка. Двете с Шелби бяхме заедно в колежа. Съквартирантки в Колумбийския^[3] цели четири години и още около две години, след като завършихме. Докато тя не срещна и не се влюби в своя човек Чарлз и не се премести в неговия апартамент в СоХо^[4].

— Е, разкажи ми повече за това как те е целунал пред Адам и Бетани. — Щастливият блясък в очите ѝ е отражение на моя.

След като я натиквам в колата от Uber, казваме „здрости“ на младежа, който шофира, и му даваме напътствия накъде да кара.

— Направи го. Мисля си, че се държаха още по-гадно заради него и аз просто ги оставих...

— Трябва да престанеш с това. Не може да им позволяваш да се отнасят гадно с теб, момиче.

— Не ми пука. Искам да кажа, защо да се ядосвам? Нека да се покажат какви задници са. Не би могло да ме интересува по-малко.

— Както и да е. Ти си по-добър човек от мен. И подобно нещо не ти е присъщо. Фанин, която познавам, щеше директно да им даде да се разберат.

— Знам. Но така, както го виждам аз, е, че те го правят само за да ме провокират. Това, че не реагирам според очакванията им, ги вбесява много повече. От това печеля само аз.

— Добре, разбирам те. И все пак. Не им позволявай да те критикуват. Много скоро ще започнеш да вярваш на тези глупости и тогава двете с теб ще трябва да се скараме.

Засмивам се, прегръщам я и я придърпвам към себе си.

— Никога няма да повярвам на нещо, което тези двамата казват на мен или за мен. Не се тревожи за това.

Няколко минути по-късно спираме пред „Айрън Фласк“, където отпред се е наредила малка група хора, чакащи да влязат.

— Опашка в четвъртък вечер?

— Не знам, той каза, че ще имат много работа и няма да може да излезе. Това е добре, все пак. Ще направи задачата ни по-лесна.

— Така е. Но ще трябва ли и ние да чакаме? — Поглежда ме скептично Шелби.

— Ъмм, не. Струва ми се, че май имам среща с бармана. Може би. Така мисля. Това би трябвало да ми дава право на ВИП отношение, нали? — Бързо изпращам съобщение на Джаспър да го уведомя, че съм тук.

Шелби кимва.

— Разбира се.

— Хайде.

Подавам парите на шофьора и се измъквам навън, за да открия, че Джаспър вече ни чака на входа, а секси усмивка е озарила лицето му.

— Момиче! Ако не се изчукаш с него тази вечер, може аз да го направя — заявява приятелката ми с нисък глас.

— Ще кажа на Чарлз — изстрелвам в отговор, преди да започна да се промъквам през тълпата, за да стигна до Джаспър.

Отдавна не съм изпитвала подобно усещане за някой мъж. Това, когато се намиращ в постоянно състояние на полу-, ако не и на пълна, възбуда, с пеперуди, пърхащи в стомаха ти, които понякога усещаш повече, все едно са цяло ято гарги, и вълнение, което не може да се сравни с нищо друго в живота. Всичко свързано с него — телефонно обаждане, текстово съобщение, мимолетна мисъл, среща за вечеря, споменаването на името му... каквото и да е — води до това състояние. Магическо преживяване и дори не бях разбрала, че ми е липсвало, докато не се оказах рееща се в еуфоричната му мъгла от момента, в който срещнах Джаспър.

Подпрял вратата, той си бърби с хората, които са се струпали пред нея, докато ни чака, застанал до плещест човек от охраната, облечен в костюм „а ла Мъже в черно“. Джаспър е общителен и харизматичен по начин, по който много от моите приятели нюйоркчани не са. Това е освежаващо. С подкупваща усмивка той разяснява колко време се чака и съветва чакащите непременно да опитат уискито с мед, най-новата партида в бара. Когато стигаме до него, той ме хваща за ръка и ме придърпва към себе си, все едно това е най-нормалното нещо на света. Още един от онези моменти, когато пеперудите приличат повече на гарги. Поглеждам към Шелби и тя ми отвръща с онзи поглед с широко отворени очи, който казва „давай, момиче“, при което аз едва се сдържам да не се разсмея. Трудно е, когато насреща си имаш подобна силно опулена физиономия. Джаспър махва на чакащите клиенти и ни повежда навътре към претъпканото помещение.

— Съжалявам за това. Дами, изглеждате изключително. Трябва да повикам някой от охраната да седи до бара и да ви държи под око. — Говори високо, за да може да бъде чуто над цялата тази глъчка около нас.

На бара помага на Шелби да седне на стола си, след което се обръща към мен. Увива огромните си ръце около талията ми и без да е необходимо, ме повдига и настанява на тапицирания с кожа стол в края на барплота. Очите ни са взрени едни в други и аз разбирам какво точно е това. Любовна игра! Едно обикновено докосване и вече съм готова за него. По дяволите, кого заблуждавам, той ми се усмихна на прага на заведението и аз вече бях готова за него. Но не съм само аз. Откривам го в блясъка на сините му очи. Ако можеше, би ме проснал върху плота точно тук. Точно сега. Не съм сигурна дали бих се възпротивила.

Веднага щом ме настани, се навежда към мен и разтваря леко краката ми, като поставя дланите си върху обутите ми в дънки бедра. Мога да усетя как зърната ми се втвърдяват срещу коприната на белия ми потник и съм благодарна на коженото си яке, че ги прикрива в този момент. Нормално ли е да си толкова възбудена само от това, че си близо до него?

С очи все още взрени в моите, той прави крачка напред и отмества неконтролируемата ми коса назад. Клепачите ми започват да премигват и се затварят от само себе си в очакване на целувката му. Вместо устните му върху моите, усещам топлия му дъх до ухото си:

— Не пий прекалено много тази вечер. Ще те заведа у дома. Не съм мислил за нищо друго цял ден, освен за това колко нецивилизован искам да бъда с теб. Да те видя да излизаш от онази кола ми беше достатъчно да ме докара до ръба на самоконтрола ми. Вземам те. Но не за вечеря, както ти обещах по-рано днес. Казвам ти го, за да сме наясно.

Дишането ми е накъсано, а бикините повече от мокри. Всичко, което мога да направя, е да кимна.

Джаспър се засмива и накрая ме целува... по слепоочието.

— Добро момиче.

Отблъсква се от мен и минава зад бара, за да ни сипе питиетата, все едно не беше разтърсил целия ми свят току-що със своите неприлични обещания.

[1] Скъпи обувки, запазена марка на дизайнера Кристиан Лубутен, характерни с екстремно високите си токове, отворени пръсти и дръзки яркочервени подметки. — Б.пр. ↑

[2] Uber — е технологична компания със седалище в Сан Франциско, Калифорния, създава едноименно мобилно приложение за споделено пътуване, която работи в много градове на няколко страни. Фирмата използва смартфон приложение за получаване на заявките за превозване и след това изпраща тези заявки до своите водачи (софтуерното приложение на Uber изисква потребителите и шофьорите да имат смартфон). Пътниците използват приложението, за да заявят превоза и да следят местоположението на запазения за тях автомобил. — Б.пр. ↑

[3] Колумбийският университет (официално: Колумбийски университет в град Ню Йорк — Columbia University in the City of New York) е най-старото висше училище в щата Ню Йорк и петото най-старо висше учебно заведение в САЩ изобщо. — Б.пр. ↑

[4] SoHo, понякога се изписва и като Soho, е квартал в Долен Манхатън, Ню Йорк (районът между 14-та улица на север, река Хъдсън на запад, река Ийст Рийвър на изток и пристанището на Ню Йорк на юг), който в днешно време привлича вниманието на хората като място, където са разположени много студиа на художници и художествени галерии. Името „SoHo“ се отнася за района „South of Houston Street“ (На юг от Хюстън Стрийт). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

ДЖАСПЪР

Мамка му. Нямах намерение да казвам на Фанин, че ще я чукам тази вечер, когато я поканих тук. Не възнамерявах, но не можах да се съдържа. Моментът, в който я видях да излиза от онази кола, вече го знаех. Обувките, краката, коприненият бял потник, който едва покриваше корема ѝ и се държеше на върха на гърдите ѝ, елегантното кожено яке и тази необузdana коса. Знаех го. Нямах търпение да почувствам тази коса върху голата си кожа. Увита в юмрука ми, разстлана върху възглавницата ми. Самата мисъл ме накара да прехвърля през ума си списъка с бармани, на които бих могъл да се обадя.

С табла с уиски в ръка, се обръщам отново към дамите. Фанин ме наблюдава. Секси както винаги, без дори да се опитва да е такава. Усмиввам се широко, знаейки точно за какво си мисли, защото е същото, което се върти в главата ми. Ние. Голи. Оплетени в чаршафите. Шелби се накланя напред и започва оживено да разчупва магията, под която бяхме попаднали и двамата. Когато Фанин отмята глава назад и се засмива, поглеждам към приятелката ѝ, чудейки се какво би могла да ѝ каже. Тя ми намигва и ме вика при себе си.

— Джаспър, кажи ѝ, че трябва да носи бяло на сватбата — нарежда Шелби, докато ѝ подавам чашата със затоплено уиски с мед от таблата.

— Не се ли гледа добре на това? — Наистина не съм наясно.

— Не само Бетани ще получи удар, но и мащехата ми. Дадоха ми списък с цветове, които не трябва да нося. — Фанин завърта очи, преди да ме погледне. Желанието и горещата възбуда отново проблясват в тях. Докато ѝ подавам чашата, пръстите ни се докосват, застиват и с нежелание се отделят. Това си е чиста любовна игра.

— Списък? Момиче, тези кучки са луди.

Фанин насочва пак вниманието към приятелката си.

— Нали? Не мога да нося светлолилаво, защото шаферките ще бъдат облечени така. Не мога да съм с какъвто и да е нюанс на синьото, защото майките на булката и младоженеца ще са с такива дрехи, и без червено, защото няма да си подхожда с останалите на семейните снимки.

Опитвам се да разбера дали говори сериозно, когато Шелби избухва.

— Ъ-хъ. Виждаш ли? Имаш два дена, за да решиш. Облечи се в бяло. Така няма да си в противоречие с останалите. — Поклаща глава с отвращение и посяга да отпие, но явно я осенява някаква мисъл. — Какво казва баща ти за всичко това?

На самия мен ми е интересно.

— Имам предвид, че ти си единственото му дете. Трябва да има някакво мнение.

Фанин си играе с някаква коктейлна салфетка.

— Не съм сигурна. Той наистина ми се обади след обявяването на сватбата и ми каза, че не е необходимо да ходя. Че съжалява за положението, в което се намирам. Но това беше всичко. — Присвива рамене. — Никога не е харесвал Адам, така че, честно, не знам какво чувства за всичко това.

Очите ми обхождат лицето ѝ и мога да забележа, че това я тревожи. Ще ми бъде трудно да се държа любезно с когото и да било от тези задници на сватбата, заради гадното им отношение към нея.

— Ако питаш мен, никой не е казал нищо, защото знаят, че не е правилно. Че те са в грешка. Крави! — Шелби изсумтява.

Обожавам тази жена. Тя е вярна приятелка и точно такава, от каквата Фанин има нужда, ако това, което знам за семейството ѝ, е така, както изглежда.

— Ще ходиш ли на сватбата, Шелби? — Надявам се да е там. Може да имаме нужда от подкрепление.

— Не. Въпреки че поканиха цялата проклета фирма, аз отказах да отида. Те постъпиха гадно с моето момиче и аз няма да подкрепя цялата тази дандания. Не!

Фанин се усмихва на приятелката си.

— Ти си най-добрата скапана кучка, знаеш ли? — казва тя и побутва Шелби по рамото със своето.

— О, знам го.

Усмивам се на двете, обръщам се и грабвам една чаша, завъртам крана на огромното буре с уиски и докато я пълня, наблюдавам Фанин в огледалото, което е разположено по протежение на барплота. Познавам я от дни, въпреки че не са чак толкова много. И все пак, част от мен има чувството, че винаги съм я познавал. Искам да я опозная по-добре. Все още наблюдавайки я, отпивам от партидата, от която наливам за първи път тази вечер. Докато вкусявам с наслада мекия вкус, Тео се появява зад мен, закривайки ми гледката към Фанин и ме тупва по гърба.

— Здравсти, друже. В какво си се зазяпал тук, а?

Махвам с чаша в ръка към зашеметяващия образ в огледалото — тази непокорна нейна коса, елегантната извивка на шията ѝ, докато е отметнала глава назад и се смее.

— Фанин.

— Ааа, тогава това е тя? — Той подсвирква през зъби. — Мога да забележа притегателната ѝ сила. Запознай ни. — Тео ме шляпва отново по гърба, отива и застава пред двете жени, изчаквайки ме. Отпивам още една глътка и се присъединявам към тях.

— Дами, това е управителят на „Айрън Фласк“, Тео Кар. Тео, тази красавица тук е Фанин Макгуйър и нейната прекрасна приятелка Шелби Мендс. Вярвам, че си имал удоволствието да говориш и с двете по-рано днес.

Наблюдавам, докато най-старият ми приятел стиска ръката на Шелби, а след това на Фанин. Задържа нейната между своите две огромни длани и ѝ казва нещо, което не мога да чуя, но я кара да се усмихне свенливо.

Избутвам го шеговито, след което отивам и заставам до стола на Фанин, като я заграждам, поставяйки едната си ръка върху плота, а другата върху гърба на стола ѝ.

— Какво ти казах? Репутация!

— О, това е доста забавно, казано от теб, кралю на килта. Пази се от него, Фанин. Ще те прелъсти с уиски и тази негова плисирана поличка — предизвиква ме Тео.

— Нагъл задник. Крал на килта? — Роптая аз срещу него, но без никаква злоба. — Защо не отидеш да се позанимаеш с нещо друго, а?

Той се размива.

— В действителност, се подготвям да прегледам всички неща, които вие, дами, ми изпратихте днес след конферентния ни разговор. Страхотни идеи.

— О, добре. Надявам се, че са точно това, което собственикът и екипът ви търсите. Обичам да прекарвам времето си тук — наистина ми помогна да ми хрумнат нови предложения — отвърща Фанин, а Шелби кима в съгласие.

— Определено ще се харесат на собственика, не че това има значение, след като аз съм управителят тук — намига им Тео. — За мен беше удоволствие, дами. Насладете се на остатъка от вечерта. Питиетата са за сметка на Джаспър. — Махва леко с ръка и се отправя към офиса.

— Изглежда много приятен.

— Ахе, добър е. Всъщност сме приятели още от детинство. Бяхме заедно в средното училище, което вие наричате гимназия, а след това и в университета. — Все още съм я обградил, ароматът ѝ ме обгръща отвсякъде. Нещо сладко и флорално с намек за ароматни подправки. Типична Фанин.

— Преместил се е тук с теб? — Пита ме Шелби, докато въвежда нещо на телефона си.

— Не, той дойде тук година или две преди мен. Помогна да отворим това място. Негово творение е.

— И собственикът му вярва напълно? — добавя Фанин.

— Ахе!

— Извинете, трябва да отговоря на това позвъняване. — Шелби се плъзга от стола и си проправя път към тоалетните.

— Е, това ли е каквото се опитваш да направиш? Да ме прелъстиш с уиски и плисирана пола? — С чаша, доближена до извитите ѝ в усмивка устни, Фанин ме поглежда през леко сведените си ресници.

— О, ще разбереш, когато те прелъстя, скъпа. — Приближавам се с още една стъпка до нея, като скъсявам разстоянието между нас, и я принуждавам да се облегне назад в стола си. — Ще го почувстваш с всеки инч от това великолепно тяло. — Без да обръщам внимание на мястото и хората, прокарвам нос по челюстта ѝ, спирайки само за да прошепна в косата ѝ: — Не ми трябва уиски, а единствената пола, под която ще вляза, ще е твоята.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ФАНИН

Ама той наистина ли? Искам да кажа, сериозно ли? Никога преди това не съм била толкова възбудена само от казаното от някого. Джаспър дори все още не ме е докоснал *истински*, а аз съм готова за него — да положи ръцете, тялото и брадата си, просто всичко, по цялото ми тяло. Някой извиква името му и той отстъпва назад, прокарвайки пръсти по гърба ми, докато се отправя да помогне на другия барман.

— Съжалявам, беше Чарлз. Приключил е по-рано и ще се присъедини към нас тук. — Шелби се намества на другия стол до мен, бутвайки крака ми. — Момиче, добре ли си? Цялата си зачервена.

— Да си имала някога чувството, че са те изчукали, в добрия смисъл, без дори в действителност да са го направили? — Питам приятелката си, леко замаяна и силно падаща си по един точно определен шотландец. Отпивам от затопленото, с лек привкус на мед, уиски и наблюдавам Джаспър, докато се движи около бара.

— Ооо, така ли стана, а? — Шел тихо подсвирва. — Е, той изглежда точно от този тип мъже. Обзалагам се, че е адски перверзен. Идеален за теб. Ще му хареса чекмеджето с вибратора.

Избирам точно този момент да отпия от питието си и едва не я оливам с него.

— О, Господи, замълчи! — От това, че ме изложи така публично и смъденето от уискито, което почти излезе през ноздрите ми, очите ми се напълват със сълзи.

— Мхм! Само гледай. Искам всички детайли! — Тя се завърта на стола си и наднича към долната страна на бара. — Само го погледни с този перфектен негов задник. Трябва да го захапеш и заради мен.

Този път наистина изплювам уискито си. Върху целия лъскав барплот и горкия Тео, който точно в този момент минава покрай нас, с притиснат до ухото си телефон. Той рязко спира, очите му са затворени, а надолу по бузите му се процежда уиски и капе от

брадичката му. О. Боже. Мой. Убий ме на място! Шелби буквално пада върху мен, докато се смее неистово. Кучка! Това е по нейна вина. Замръзнала съм на място, също като Тео, а приятелката ми почти не ме избутва от стола ми, докато се смее. Хвърлям се в действие през бара с наръч коктейлни салфетки и се опитвам да избърша изплютото уиски от горкия човек.

— Толкова съжалявам. Мамка му. Извинявай. Вината е нейна. Винаги го прави. Изчаква да сложа нещо в устата си и тогава казва нещо, което знае, че ще ме накара да се разсмея. — Говоря като картечница и Тео просто ме оставя да го правя, раменете му се тресат от смях, докато аз продължавам да се излагам още повече.

— Няма нищо, скъпа. Не за първи път жена се изплюва така върху мен. — Намигва ми, докато казва в телефона: — Лорна, ще поговорим по-късно. Така или иначе, той е зает. — Усмивка ми се и взема салфетките, с които все още се опитвам да го подсуша. — Спаси ме. Нямах желание да си говоря с тази тъпа крава. Би трябвало да ти благодаря.

Всичко, което мога да направя, е да скрия лицето в дланите си и да простена.

— Толкова много съжалявам, наистина!

Шелби, най-накрая успокоена и седнала на стола си, въздъхва щастливо:

— Мисля, че работата ми тук приключи.

— Кучка — изсъсквам, без да съм й наистина ядосана.

— Да не би да пропускам цялото забавление тук? — Джаспър застава до Тео и го оглежда. — Какво ти се е случило?

— Твоето момиче изплю уискито си върху него — уведомява го Шелби.

— Вината беше твоя! Тя беше виновна. Тя ми каза да те ухапя по задника. — Ако е решила да ме хвърли на лъвовете, ще я завлека със себе си.

Шелби само присвива рамене.

— Задникът му е хубав, какво повече мога да кажа?

Джаспър посочва с пръст приятелката ми.

— Ти. Харесвам те. — След това се обръща към Тео. — Какво правиш тук? Мислех, че имаш работа в офиса?

— Така е. Звъннаха от Шотландия. Мисля, че Фанин ни спаси и двамата.

— Ахе! Тази вечер не приемам никакви телефонни обаждания. От Шотландия или откъдето и да било — казва Джаспър на Тео и го тупва по гърба. — Как се чувствате там, дами? Ще ти донеса ново питие. Опитай се да го задържиш в устата си този път, Фани, момичето ми.

Тео поглежда странно приятеля си, докато той се обръща към бурето и завърта канелката.

— Фани? — пита, когато Джаспър се връща при нас с питието ми.

— Изглежда това е новото ми галено име. Май започвам да свиквам с него. Така си мисля — засмивам се, а той кимва, очевидно не много убеден в това.

Шелби тихо изписква:

— Чарлз е тук. Ще го доведе, за да се запознае с всички и след това ще трябва да си тръгваме — казва и се втурва към входа. Това момиче е лудо влюбено в гаджето си, а той дори е още по-влюбен в нея. Наистина е прекрасно да ги гледаш.

— Чарлз е съпругът ѝ, а? — пита Джаспър, като се навежда леко напред през бара, за да го чуя.

— Не още. Въпреки това, заедно са от три години. Тя се надява той да повдигне скоро този въпрос.

— Значи го харесваме?

Усмихвайки се, му отвързвам откровено:

— Той е идеалният за нея.

Преди да може да ми отговори, Шелби и Чарлз са при нас и тя ги запознава.

— Приятно ми е да се запознаем, човече. Благодаря, че си предложил помощта си на нашето момиче — казва Чарлз, насочвайки палеца си в моята посока, което ме кара да се усмихна широко. Толкова е сладък.

Мъжете се здрависват.

— Очаквам го с нетърпение.

Чарлз се обръща към мен и ме прегръща:

— Фанин. Прическата ти е направо трепач — подкача ме той.

Изплзвам му се все едно съм малко дете.

— И така, какво става? Шел каза, че *това* е мястото сега.

Точно докато го казва, една сервитьорка идва и оставя на бара дървен поднос със сирене и месо, същото като предишната вечер, както и чаша с уиски за Чарлз, след което безшумно се отдалечава. Приличаше на нинджа. Гаджето на Шелби ме поглежда, повдигнал вежда и се усмихва.

— Трябва да ме извините, хора. Налага се да отида да помогна още малко. Чарлз, радвам се, че се запознахме. Надявам се уискито да ти хареса. — Погледът на Джаспър е недвусмислен, изпепеляващ, подпалващ-ми-задника. Пълен с обещание за това, което предстоеше.

* * *

Полунощ е, Чарлз и Шелби си тръгнаха току-що и за първи път тази вечер имам възможност да седна и *наистина* да огледам обстановката. Заведението е все още неимоверно пълно, масите са заети, както и местата на бара. Джаспър е зает нонстоп през последния час и ме поглежда извинително толкова често, че аз само му махвам с ръка. Харесва ми да го наблюдавам, докато работи. Държи се невероятно с хората и всички те го обожават. Особено жените. Толкова пъти тази вечер беше обект на желание, че вече изгубих бройката, и позволи на всяка една от тях да пофлиртува с него, но не окуражи нито една, флиртувайки той с нея. На няколко пъти дори ме посочи. Въпреки че не можех да чуя какво казва, можех да разбера какво е само по езика на тялото на жените. Странното беше, че това изобщо не ме притесняваше. Не че сме заедно или че имам някакво право да ревнувам. Джаспър не е мой, за да може те да ми го вземат. Но е хубаво да се чувствам така, все едно не е необходимо да се тревожа, ако беше мой.

Включвайки на работна вълна, оглеждам заведението и си мисля за проекта. На „*Айрън Фласк*“ му предстоеше да даде франчайза^[1] си, а също и притежаваше една от най-големите дестилационни фабрики в света — „*Айрън Тисъл*“. Не само щях да се занимавам с маркетинга на баровете, но и на фабриката. Това можеше да се окаже нещо голямо. Не само за мен, а също за „*Тейт и Кейн*“. Ноа и Оливия си бяха скъсали задниците от работа, за да извадят компанията от дъното през

последните няколко години, и тази сделка щеше да ни издигне на съвсем друго ниво. Ако трябва да съм честна, все още съм леко изненадана, че братовчед ми ми се довери. Не защото мисля, че не мога да се справя — знам, че мога. Но той да ми повярва толкова много, е съвсем друга история.

„Айрън Фласк“ няма типичната за един бар обстановка. Имат уиски, което правят тук на място, което е или бутилирано и наредено на рафтовете, или го донасят в буре и му слагат канелка в самия бар. От едната страна на дългия барплот от грубо дърво има полици, пълни с ликьори и бутилки уиски от „Айрън Тисъл“, а от другата — разположени средни по размер бурета с брендирана върху всяко от тях марката на уискито, което съдържа. Всяко питие, което сервират, се поднася на дъги от стари бъчви, с издълбани дупки, в които да се поставят чашите. Това добавя удивителна нотка към цялата атмосфера на заведението. Всичко е от дърво. Гредите, високите маси, столовете, пода. Омекотени от мека бяла светлина и свещи, разположени на стратегически места. Наистина е великолепно и добре обмислено. Идеите, които имам за мястото и как да го превърнем в сензация, са вълнуващи и нямам търпение да споделя най-новите с Тео при следващия ни разговор.

Потънала в мисли, се стряскам, когато усещам някаква ръка върху гърба си. Поглеждам нагоре и се усмихвам, когато виждам, че е Джаспър.

— Добре ли си, скъпа?

— Да, извинявай, точно си мислех колко невероятно е проектирано това място и как мога да го използвам в маркетинга. — Не мога да прикрия вълнението в гласа си и Джаспър трябва да го е усетил.

— Аз приключих за тази вечер. Искаш ли да те разходя? Мога да ти покажа избата — тя наистина е фантастична. — Сега е негов ред да звучи развълнувано.

— Избата? Сама с теб? Това ли е частта от прелъстяването, свързана с уискито? — Закачам го аз, неспособна да се въздържа.

— Казах ти, че не ми е необходимо уиски, за да те съблазня. Но колкото по-често го споменавах, толкова по-често си представям как го пия от кожата ти. Облизвайки сладостта на *твоята*... сладост. — Гласът му е нисък. Дрезгав. Секси. Само за мен.

Преглъщам и наблюдавам как устните му формират думите през изпълнена с похот мъгла. Неспособна да запомня за какво говорим, тъй като видението как Джаспър сипва капка по капка уиски върху голото ми тяло бързо преминава през съзнанието ми. Няма да използва уиски, за да ме съблазни, да бе! Точно това прави. Без дори да използва никакво уиски. По дяволите! Бива си го!

[1] Франчайз — търговска концесия — вид отношения между пазарни субекти, при които едната страна (франчайзодател) предоставя при определени условия и срещу заплащане на друга фирма, желаеща да развива същата дейност (франчайзополучател) правото да използва разработен и успешен бизнес модел в определен вид бизнес. Това е развита форма на лицензиране, вид стратегически съюз, която обикновено се прилага от компании с престижна търговска марка и утвърден имидж. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ДЖАСПЪР

Хванал малката ръка на Фанин в своята, я смъквам от стола и я дръпвам да върви след мен. С влизането в офиса, грабвам ключовете за избата. Тео си тръгна преди малко, а той винаги я заключва за през нощта.

— Ще си навлечем ли неприятности със слизането ни долу? — пита Фанин. Притиснала се е към гърба ми, все едно ще влизаме в обитавана от духове къща, а не в първокласна изба и дестилационна.

Разсмивам се и стисвам по-силно ръката ѝ.

— Не, скъпа. Никой няма да загази. Още повече че аз съм този, който се грижи за уискито тук долу.

— Ти ли?

— Да. Ще ти покажа партидите, които ще пускаме този месец. Ще ти дам да дегустираш.

Слизаме бавно надолу по стъпалата и влизаме в огромна зала, където околоръст са наредени на три реда рафтове с бурета с уиски.

— Еха! Всичко това уиски ли е?

— *Aye!* — В центъра на залата има дълга маса с чаши за дегустация. Мятам ключовете върху нея, грабвам стъклена чаша и отивам до едно от буретата. Тази сутрин му бях сложил канелка, за да мога да го пробвам. — Това ми напомня за дома. Има вкуса на Айла^[1].

— Това ли е мястото, откъдето идваш?

Кимвам в потвърждение.

— И какъв е вкусът на Айла? — Фанин се настанява върху масата, люлее крака, а блестящите ѝ обувки улавят светлината и хвърлят танцуващи отблясъци в сумрака на помещението.

Правя крачка, разтварям широко краката ѝ с бедрата си и заставам между тях. Толкова е интимно. Близостта ни, меката светлина, ароматът на дъб и уиски и Фанин.

— Опитай.

Тя отпива от течността, езикът ѝ се изстрелва навън, за да улови капката, която е останала върху долната ѝ устна.

— Какво долавяш?

С рязко движение на китката, поднасям чашата до собствените си устни, точно откъм мястото, където бяха нейните току-що.

— Аз... аз не съм сигурна — заеква тя.

— Първото нещо, което усетих, е леко солен привкус. Подобно на морето около Айла — казвам дрезгаво, възбуден от топлината върху чатала ми, там, където нейната сърцевина се е притиснала в мен. — Едва доловим вкус на орехи с лек флорален намек, и двете идващи от магарешкия бодил, който е навсякъде в Шотландия. — Прокарвам пръст по челото ѝ. — Очите ти са абсолютно същият цвят като този на бодила. Първия път, когато те видях, помислих, че си с контактни лещи.

— Не бях — тихо промълвява Фанин.

— Знам. Виждал съм как променят цвета си в зависимост от това, което чувстваш. — Поставям пръста си под брадичката ѝ и повдигам главата ѝ нагоре, за да мога да видя този великолепен нюанс на очите ѝ по-добре, да наблюдавам промяната, която съм сигурен, че ще настъпи. — Те блестят ярко, когато си ядосана, а сега, когато си спокойна и се чувстваш... добре — намигвам ѝ, — са замъглени. Все едно настъпва буря.

— Наистина се чувствам добре.

Много ми харесва това, че не е срамежлива. Честността ѝ е едно от нещата, които най-много ми допадат. Фанин ме желае толкова много, колкото и аз нея, и не го крие нито от мен, нито от себе си. Както за мен, така и за нея няма значение, че се познаваме отскоро. Очите ѝ обхождат лицето ми; посочва брадата ми.

— Мога ли да я докосна?

Накланям глава настрани, неспособен да прикрия самодоволната си усмивка.

— Можеш да докоснеш всичко, което поискаш, скъпа.

Тя се засмива дяволито.

— Планирам го. — Като ми намига дръзко, повдига ръка и прокарва пръсти по устните ми под мустаците, продължавайки надолу по брадата ми. Отнема ми цялата воля, която имам, да не последвам пръстите ѝ с устни и да не ги засмуча. — Толкова е мека и лъскава като

коприна. Кара ме да изпитвам желание да те погалья. — Фанин се изкискава. — Да се отъркам цялата в нея, все едно е някакво пухкаво одеяло.

Изсмивам се шумно.

— О, ще те оставя да го направиш. — Първоначално не схваща обещанието ми, но след това очите ѝ се разширяват разбиращо.

— Ще ми хареса ли?

— Ахе!

— Дори не подозирах, че намирам брадите за секси, докато не те срещнах — признава си тя.

— Мислиш, че съм секси?

— Ахе — закачливо отговаря Фанин.

— Предполагам, че това е честно, след като си мисля, че ти си най-сексапилната жена, която някога съм виждал. — Поставям ръцете си до нея на масата, докато се приближавам още повече. Без предупреждение Фанин увива своите около врата ми.

— Някога?

— Някога.

Устните ми намират нейните в мига, в който изричам думата. Леко я захвавам, страхувайки се да не задълбочавам нещата, защото знам, че като започна веднъж, няма да искам да спра. Обаче тя има други идеи, тъй като ме придърпва към себе си, увива краката си около кръста ми, а ръцете ѝ натискат тила ми.

— Искам да разбера какъв е вкусът на Айла върху езика ти.

Думите ѝ, начинът, по който произнася „Айла“, съчетани с топлината на бедрата ѝ и мекотата на дланите ѝ, почти ме сразяват. Простенвам и ѝ поднасям това, което иска, като завземам устата ѝ и ѝ давам да разбере вкуса на дома ми. Езикът ми потъва в устата ѝ, настоява да бъде допуснат вътре. Заиграва се с нейния. Докосва го леко, а след това се отдръпва, карайки нейния да преследва моя.

Плъзвам ръцете си по дървената маса, за да мога да хвана Фанин и да я придърпам по-близо до себе си. Усещам я така добре в ръцете си. Пенисът ми е опънал дънките ми от желание да я взема точно тук и сега, да я изчукам на тази маса. Преди да сме стигнали до там, откъдето няма връщане, я повдигам от дървения плот и дори я придържам да не падне, тъй като е леко нестабилна.

Без да казвам и дума, я хващам за ръка и я дърпам нагоре по стълбите. Страхувам се какво бих могъл да кажа, ако отворя уста сега. Или може би се страхувам от това, което ще каже тя. И в двата случая, тази перспектива ме кара да не говоря, докато я водя два етажа нагоре по стълбите към апартамента ми над бара.

В момента, в който вратата се затваря, се обръщам, повдигам я и я облягам на студения метал. Инстинктивно, краката ѝ отново се увиват около кръста ми.

— Фанин! — Гласът ми е хрипкав от желанието, което изпитвам към тази жена. Прокарвам леко зъбите си по деликатната ѝ шия, преди да се взра в очите ѝ. — Ще се държа като джентълмен само в следващите няколко секунди. След това ще те съблека гола и ще те чукам до припадък. Разбираш ли ме, скъпа?

Давам ѝ възможност да се измъкне, докато тайно се надявам да не го направи. Подобно на някоя дива амазонка, издава стон, който е почти примитивен, и кимва, че е разбрала. Това е всичко, което ми трябва.

Свил коляното си, за да поема тежестта ѝ, издърпвам коженото яке и го мятам през рамо. Оценяващо се наслаждавам на гледката пред себе си. Фанин в бял копринен потник, материята е прилепнала към върховете на освободените ѝ гърди, зърната ѝ втвърдени и насочени към мен, коремът ѝ е гол. Косата е необузdana, също като погледа ѝ, диша тежко, докато ме наблюдава, очаквайки да види какво ще е следващото нещо, което ще направя.

Знаейки, че трябва да забавя темпото, ако искам да ѝ дам време да си промени мнението, повдигам ръцете ѝ нагоре, хващам заедно двете ѝ китки и ги приковавам към вратата. Главата ѝ пада назад, като оголва шията ѝ. Без да обръщам внимание на гласа в главата си, който ме предупреждава да не избързвам, се насочвам директно към гърдите ѝ. Навеждам глава и дори не си правя труда да махна материята, вместо това засмуквам набъбващото зърно заедно с коприната в жадната си уста. Фанин извива гърба си в дъга, притискайки се още по-силно към мен. Слабият контрол, който имам върху волята си, намалява с още една йота, когато тя раздвижва ханша си срещу възбудения ми член. Ако е покана, това е единственото нещо, от което имам нужда. Хващам деликатния плат на потника ѝ в юмука си и го откъсвам от нея — тънките презрамки не могат да са преграда срещу

моите потребности. С очи, широко отворени от шока, а след това замъглени от желание, Фанин процежда едно „Да!“, точно преди да поема в устата си розовата пъпка на гърдата ѝ, хапейки и засмуквайки зърното ѝ.

— Дяволски перфектна си, скъпа. Всеки инч от теб. Ще оставя своя белег върху цялата ти проклета перфектна кожа — вещая аз, докато прокарвам ръката си върху добре оформената ѝ гърда, пощипвайки влажното от устата ми зърно, преди да поставя дланта си върху другата и да ѝ отдам същото внимание. — Ще смуча тези цици, докато дойдеш толкова близо до оргазъм, че ще ме молиш да спра. И когато го направя, ще те сложа на леглото и ще зароря лицето си в горещото ти мокро коте и ще те накарам да се гърчиш, докато брадата и езикът ми те накарат да стигнеш до края. — Измъчвам така и двама ни, като подробно ѝ обяснявам какво искам да направя с нея, но не мога да се спра. Все едно е списък с желания, който минава през главата ми.

Дишането на Фанин е толкова накъсано, колкото и моето, докато тя леко се залюлява отново към мен. Дори не съм убеден дали осъзнава, че го прави. Ръцете ѝ са приковани над главата ѝ, гърдите ѝ не са покрити с нищо, освен с лекото зачервяване, останало от брадата ми, върху раменете ѝ са се отпечатали бледи червени линии от презрамките, които скъсах. Дори и с дънковия плат, който покрива мястото, където искам да бъда повече от всичко на света, тя е повече от възбуждаща.

— Вече го няма джентълмена. Няма уиски и плисирани поли. — Наистина е изумително, че мога да се шегувам. През целия ми живот досега, членът ми не е бил толкова твърд. Когато тя изскимтява леко, използвам бедрата си да я притисна здраво към металната врата, а топлината, която прониква през дънките ѝ, направо ме подлудява. Ако не я занеса в леглото, всичко ще приключи, преди да е започнало.

С краката ѝ, здраво увити около мен,хващам в дланите си облеченото ѝ в деним дупе, притискам я към себе си и се отправям към спалнята. Докато вървя, едва удържам на порива си да я отъркам в члена си. Не съм изпитвал нужда да изчукам някоя така на сухо, откакто бях надървен тийнейджър. Ето в какво ме превърна тя.

С три широки крачки стигам до леглото и я слагам да седне. Без да откъсвам очи от нейните, коленича и свалям обувките ѝ, вдигам

стъпалото ѝ, поднасям го към устата си и го целувам по протежение на елегантната му извивка. Когато Фанин простенва, се усмихвам и отдавам същото внимание и на другото ѝ стъпало. Би ми харесало да я изчукам гола, само с тези обувки на краката ѝ, но това ще трябва да почака. Отчаяно желая да я освободя от дънките ѝ и изглежда тя също толкова отчаяно иска да ги махне от себе си. Помагам ѝ да ги издърпа надолу по краката си и тихо се засмивам, когато ги изритва заедно с бикините си.

Смехът заглъхва в гърлото ми, когато виждам голата Фанин върху леглото ми. Косата ѝ изглежда така, все едно вече е правила любов. Перфектно заоблени гърди, стегнат корем и добре оформени бедра ме отвеждат към красивата ѝ обезкосмена женственост и това е мястото, където очите ми се заковатат.

— Мамка му, скъпа! Трябва да вървиш с предупредителна табела.

[1] Айла — на англ. Islay, най-южният от Вътрешните Хебридски острови на Шотландия, също наричан и „Кралицата на Хебридите“. На острова се намират 7–8 дестилерии за производство на уиски. Заради отличителния си торфен вкус, повечето уискита от Айла се разпознават лесно. Този вкус, както и пушеният аромат, не са резултат от регионалните специфики, нито с кафявата „торфена“ вода, използвана понякога в производството им. Истинската причина е, че прокаралият ечемик се суши на торфени огньове, а не на огън, захранван например с въглища. Ароматният дим се прехвърля в ечемика и от там в уискито. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ФАНИН

Да го наблюдавам как ме изучава, е също толкова възбуждащо, колкото когато устата му беше върху мен. Затруднява дишането ми. Никога през живота си не съм желала мъж толкова, колкото желая Джаспър, или дори да съм, не си спомням.

— Мога да кажа абсолютно същото и за теб. — Гласът ми е накъсан, подобно на дишането ми.

Той поклаща глава в несъгласие или безверие, не съм сигурна кое е, а изражението върху лицето му е невъзможно да се разбере, докато сваля обувките си. С едно бързо движение протяга ръце над раменете си и издърпва ризата през главата си, пускайки я на земята до това, което е останало от дрехите ми.

— Онзи ден казах, че си самото съвършенство, но нямах никаква шибана идея колко перфектна си наистина.

Докато говори, очите му шарят по голото ми тяло. Изобщо нямам желание да се прикривам или да се притеснявам от погледа му. Искам да ме гледа. Искам да ме види. Това ме дава ми кураж. Той ми дава кураж. Колкото и клиширано да звучи, този мъж е всичко, от което не осъзнавах, че имам нужда. С тази мисъл в главата ми и с очите на Джаспър все още вперени в мен, прокаравам ръка по гърдите си, надолу по корема, докато достигам до издатината между бедрата ми, които разтварям широко, така че пръстите ми да могат да се заровят в мокротата там. Никога преди това не съм се докосвала по този начин пред мъж, а ето ме тук, прокараваша ръка по клитора си и масажираща го с въртеливи движения, докато все още наблюдавам Джаспър, без следа от свенливост, как следи движенията ми. Чувствам се много удобно с него, отколкото някога с Адам, дори и след цели две години заедно.

— Дай да видя пръстите ти, Фанин. — Гласът му е дрезгав, акцентът и желанието му, което прозират в него, ме карат да се усмихна.

С нежелание отдръпвам ръката си и я повдигам нагоре, за да може да я види. Преди да имам възможност отново да се докосна, той коленичи върху леглото и сграбчва китката ми.

— За мен ли е това, скъпа?

Очите му са приковани върху лътящите пръсти в ръката му. Мога само да кимна, докато го наблюдавам, и изчаквам, нетърпелива да разбере какво ще направи или каже. Оставена съм в ръцете на говорещия мръсотии шотландец. Когато Джаспър доближава ръката ми до устата си, рязко си поемам дъх и го задържам. Страхувам се, че ако издишам, ще свърша и всичко ще приключи. Изобщо не съм готова да приключва. Впил очите си в моите, той първо целува върховете на влажните ми пръсти, преди да ги вземе в устата си и да ме оближе от тях. Това, без съмнение, е най-еротичният момент в живота ми. Един стон се отронва от устните ми, което кара Джаспър да се подсмихне самодоволно, докато върти езика си около пръстите ми. Опитвам се да притисна краката си заедно, да намеря някакво облекчение, но облеченото му в дънки бедро прави това невъзможно. В момента, в който осъзнава какво искам да направя, емоцията се изписва върху лицето му. В очите му проблясва порочно пламъче, докато се придвижва напред, с ръката ми, опряна до устните му, притиска мускулестият си крак към болезнената ми женственост, което ме кара да притворя очи. Всичко е толкова много и все пак недостатъчно. Необходимостта ми да свърша, е почти толкова силна, колкото и желанието ми да не се случи.

— Отвори си очите — настоява Джаспър.

— Вземи ме — изстрелвам аз.

— Отвори ги, Фанин. — Гласът му звучи още по-дрезгаво този път, и в същото време настоятелно. Добре. Искам и той да се чувства също толкова извън контрол от желание, колкото и аз. Бавно отварям очи.

— Добро момиче. — Нежно маха влажните кичури от лицето ми. — Сега ще те изчукам. Искан да го даваме полека, но ти го правиш толкова дяволски невъзможно. — Поклаща глава, а аз гледам като хипнотизирана как ръката му слиза към колана на дънките му и разкопчава копчето. Като зашеметена съм, когато сваля ципа надолу по внушителната издупчина. — Искан да ми се довериш, защото ако ме докоснеш точно сега... — Гласът му заглъхва. — Кажу, че ми вярваш,

Фани. — Това, че употребява галеното ми име, кара устните ми да се разтегнат в усмивка.

— Вярвам ти.

Пълна лудост. Та аз едва го познавам. Но е точно така. Вярвам му. Вярвам му, че няма да ме нарани, както и че ще ме накара да се почувствам много по-добре от който и да е друг мъж — или вибратор — досега. Дори не ме интересува, че е необходимо да ме пита. Буквално бих му позволила да прави каквото иска с мен в точно този момент, стига само да ми обещае, че ще стигна до края.

— Благодаря ти — казва нежно той.

Панталоните му падат, той се качва върху мен, протяга ръка към нощното шкафче до леглото. Очаквам да извади презерватив и съм леко изненадана, когато обкръчва талията ми, внимавайки да не отпусне цялата си тежест върху мен. Дългият му, дебел, красиво набъбнал член стърчи право напред и изглежда няма търпение да стигне до мен. Без да отделя очите си от моите, Джаспър повдига ръцете ми над главата ми и увива стегнато около тях парче прохладна коприна. Заинтригувана и по-скоро възбудена, отколкото изплашена, наблюдавам как ръцете му завързват моите една за друга, а след това и към направената от дърво и метал табла на леглото. Никога преди не са ме връзвали по време на секс. Никога не съм и искала да бъда. Досега. Подръпвам „оковите“ си, за да ги изпробвам и осъзнавам, че няма начин да се освободя от тях, докато той не реши да го направи. Това би трябвало да ме изплаши. Но не се случва. И *това* леко ме изнервя.

— Добре ли си? — Джаспър ме пита, а вниманието ми е привлечено от ръката му, която погалва копринената главичка на пениса му, блеснала от предеякулационна течност. Езикът ми се изстрелва навън и овлажнява долната ми устна. Изгарям от желание да го поема в устата си. Никога преди не съм изпитвала такъв импулс. Дори не съм го и предлагала да го направя, просто чаках да ме помолят. Но сега, тук с Джаспър, изпитвам почти отчаяно желание да го почувствам как се плъзга през устните ми. — Престани да ме гледаш така, скъпа. Ще получиш своя шанс малко по-късно. Обещавам ти. Точно сега имам нужда да бъда вътре в теб, а не в тази твоя дръзка уста. — Със сръчни пръсти си слага презерватива, който така и не съм го видяла да взема, и се намества между краката ми, разтваряйки ги

толкова широко, че почти изпитвам болка. — Позволи ми да видя това красиво нещо. — Изстенва. — Фанин. Ще проникна в теб.

В гласа му не се долавя съжаление. Тонът му е благоговеен, изпълнен с вълнение. Сега е мой ред да изстена. Само че моето е молба. Искам да е вътре в мен. Нуждая се да го направи. Болезнено го желая. Едно плавно движение и получавам това, което искам. С един тласък Джаспър е целият в мен. Дълбоко. Грубо. Мощно. Ръцете ми дърпат коприната, която ги държи, а устата ми се отваря от беззвучен стон. Преди да имам време да се приспособя, той излиза и след това отново потъва вътре. Собствените ми сокове покриват бедрата ми, докато той се извишава над мен, а краката ми са обвити около неговите, ръцете му са сграбчили таблата на леглото, а мускулите, на покритите му с татуировки ръце, играят.

— Отново. — Задъхвам се. Когато не ми дава веднага онова, което искам, увивам краката си около кръста му и се повдигам нагоре. Предлагайки толкова, отколкото се нуждая.

— Искаш ли го, скъпа?

Джаспър се обляга назад върху коленете си, като увива огромните си ръце около талията ми, а пръстите му се заравят в плътта на дупето ми. Невероятен е. Прилича на неопитомен звяр, когато полупритворените му очи се впиват в мястото, където са съединени телата ни. И отново, да го гледам как ни гледа, е толкова дяволски възбуждащо. Нетърпеливо правя въртеливо движение с ханша си, подтиквайки го да продължи да се движи. Никога не съм била толкова настояща в леглото. Обикновено, досега сама се грижех за себе си, когато всичко вече беше казано и направено, защото с когото и да съм била преди, не ме е карал да стигна до края. Но това няма да се случи тази нощ. Джаспър ще се погрижи за това.

Все едно прочел мислите ми, той прокарва палеца по клитора ми, с което кара краката ми да затреперят. Исусе Христе! Виждайки реакцията ми, го прави отново, но този път е последвано от бавно и продължително отъркване на пениса му.

— Кажи ми, че го искаш, Фанин, и ще те накарам да свършиш. Би било толкова лесно.

Натиска свръхчувствителната ми пъпка, масажирайки я с движения, обратни на часовниковата стрелка, след което сменя посоката. Треперенето на краката ми е извън моя контрол. Не съм

сигурна дали реакцията ми е, защото не съм получавала оргазъм, предизвикан от мъж толкова дълго време, или защото съм вързана и съм оставена на неговата милост, или заради самия мъж пред мен. Може да е и от трите. Всъщност, изобщо не ме интересува. Измъчвайки ме с още един недълбок тласък, аз изскимтявам.

— Накарай ме да свърша. Накарай ме да свърша върху теб и след това искам ти да свършиш върху мен. — Мои думи. Моите луди, коренно различни от обикновено използваните от мен думи, все едно отприщват язовирна стена и в двама ни. Като изсумтява, Джаспър изстрелва цяла поредица думи, които не разбирам съвсем, а акцентът му е много силен. Не е необходимо да разбирам какво казва — тялото му ми казва всичко, което трябва да знам. Придърпал ме е плътно до себе си и тласка в мен с неудържимо, ритмично темпо. Без да позволява на нито един от двама ни да си поеме дъх, отнема ми само миг да потъна в бездната. Зад клепачите ми проблясват звезди, изкрещявам името му, тялото ми се разтриса и напруга срещу неговото, когато свършвам със сила, която никога не съм изпитвала. Почти на ръба на припадъка, той подръпва клитора ми, докато в същото време движи бедрата си, уцелвайки една точка вътре в мен, която не бях сигурна, че някой мъж би могъл да достигне, карайки още един оргазъм да избухне и да последва първия. Изпаднала в унес от преживяното засищащо удоволствие, отварям очи точно когато Джаспър излиза от все още пулсиращото ми тяло и издърпва презерватива, който го покрива.

— Отвори си устата, скъпа — изръмжава той, без да ми дава друга възможност, освен да се подчиня. Бързо се придвижва нагоре по тялото ми, докато върхът на члена му се плъзва между устните ми в горещата мекота на устата ми. С ръце, вързани над главата ми, с Джаспър почти седнал върху гърдите ми и пенис едва ли не до гърлото ми, съм на прага да свърша още веднъж. Изстенвам, когато той хваща косата ми в юмрука си и ме направлява, докато тласка все по-бързо с бедрата си, приближавайки своя собствен оргазъм. Изгубва ритъма си, с което ми позволява да го поема дори още по-дълбоко, а собственият ми аромат върху него дразни носа ми. Когато гърлото ми започва да се стеснява около члена му, той издиша през зъби, отдръпвайки се, но аз продължавам да го следвам толкова, колкото ми позволяват „оковите“ ми, без да му позволявам да се отдалечи прекалено много.

— Фанин, ще свърша, и то или върху великолепно то тяло, или в тази твоя порочна уста. Решавай. Сега! — нарежда ми с глас, изпълнен с болка.

Той е мъж на ръба на контрола и аз съм тази, която го доведе до тук. Отварям широко устата си и го засмуквам още по-дълбоко, още по-силно. Това е единственият отговор, който му трябва, докато преплита пръсти в моите върху таблата на леглото и се изпразва в устата ми. Топлата му сперма залива гърлото ми с мощни струи, прилепвам езика си към члена му и изцеждам всяка една отделна капка. Като потръпва, той се отдръпва, изважда пениса си от устата ми и едновременно с това ме развързва. Мълчаливо, разтривам китките си, за да възвърна чувствителността им, а Джаспър се отпуска до мен.

— Добре ли си, скъпа? Не те нараних, нали? — Устните му леко докосват рамото ми, гърдите и все още втвърдените ми зърна и се връщат обратно върху устата ми.

Въздъхвам със задоволство срещу тях и поклащам отрицателно глава, прокарайки пръсти през разрошената му коса. След най-добрия секс в живота ми, нямам достатъчно сили да промълвя и дума.

— Добре. Почини си малко. Едва започвам — тихо казва Джаспър в ухото ми, като ме придърпва към себе си, положил едната си ръка върху гърдите ми, докато другата бавно си проправя път между краката ми.

— Така ли?

— Ахе!

Прошепнато обещание, което ме оставя като зашеметена. Вероятно този мъж ще накара чекмеджето ми с вибратори да престане да съществува. Виждайки розовите белези по китките си, се усмихвам. А може би, не.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ДЖАСПЪР

Бяха изминали почти тридесет и шест часа, откакто видях Фанин за последно. Това не ми харесва. Обикновено минаваха дни, понякога седмици, без да се срещам с жената, която чукам, но Фанин е различна. Десет минути след като я пуснах да стане от леглото ми, исках отново да я завлека обратно в него.

Сега, изтупан до съвършенство за тази скапана сватба, която знам, че ще бъде пълен кошмар, съм седнал на задната седалка на луксозна лимузина, облечен в черен смокинг, който ме задушава до смърт. На мястото до мен има букет от магарешки бодили с цвят като очите на Фанин и който букет намерих изключително трудно.

Не очаквам с нетърпение това невесело събитие, най-вече защото не мисля, че бих успял да си държа устата затворена, когато става въпрос за Фанин и всички онези задници в живота ѝ. Имах желанието да я защитавам още преди тя да ме беше допуснала в живота си и не понасям начина, по който се отнасят с нея. Сега, когато знам какъв е вкусът ѝ, след като съм я връзвал за леглото си... тя е моя и проклет да съм, ако някой се отнесе зле с нея пред мен. Фактът, че съм толкова силно привлечен от нея, би трябвало да ме тревожи. Особено, след номера, който ми скрои Лорна, но не съм притеснен. Тази мнима връзка се превърна в едно от най-истинските неща в живота ми.

Колата спира пред сградата на Фанин в центъра на Манхатън.

— Направи едно кръгче, ако нямаш нищо против. Ще ти звънна, когато тръгнем да излизаме — казвам на шофьора, когато стъпвам на тротоара.

Портиерът ми отваря вратата и ми кимва за поздрав. На площадката пред асансьора ме посреща усмихнат възрастен мъж, чийто кичури бяла коса приличат на мек памук върху главата му.

— Тук сте за госпожица Макгуайър — казва той, докато вдига телефона.

— Ахе. За нея съм. Какво ме издаде?

Портиерът се изкисква:

— Носите пингвинския костюм. Тя ми каза, че ще ходи на сватба тази вечер и че има кавалер. — Той размърдва веждите си, същите памукови туфи като тези върху главата му. — Радвам се, че реши да покани някого. Никой не трябва да присъства на сватба просто така, сам. Прилича на една от сапунките, които гледа жена ми по телевизията — споделя намусено бърборкото. Щеше да продължи, но Фанин отговаря на позвъняването.

— Госпожице Фанин, кавалерът ви е тук, искате ли да се качи? — Не мога да чуя какво казва тя, но трябва да му е разрешила, защото той ми кимва, като се усмихва заговорнически, все едно двамата с него имаме някаква тайна. Харесвам го. — Ще го изпратя. — Поставя обратно слушалката и се обръща към асансьора, отваря го, пресяга се и натиска копчето за петнадесетия етаж. — Не е луксозният апартамент на последния етаж, но е близо до него. Тя е в номер три. — Намига ми.

Когато асансьорът се отваря, излизам в елегантно фоайе, което не е това, което очаквах. Имам чувството, че се намирам в шикозен хотел. Тръгвам надолу по коридора, спирам пред апартамента на Фанин и почуквам. Почти веднага вратата се отваря широко и аз съм зашеметен. Фанин стои пред мен в тоалет от две части. Горната е от искряща черна дантела с някакъв плат с телесен цвят под нея, което ѝ придава вид, все едно е гола под потника. Очите ми се обхождат голия ѝ корем и стигат до блестящата пола в цвят шампанско, която стига точно до коляното ѝ. Дължина, достатъчна, за да те провокира. Краката ѝ и без това са дълги, но като се добавят и четириинчовите токчета на обувките ѝ в телесен цвят, приличат на пътя към рай. Моят рай.

— Изглеждаш зашеметяващо, скъпа. — Това си е направо подценяване. Подавам ѝ букета от магарешки бодили и я целувам по бузата, ароматът ѝ е още по-опияняващ сега, когато знам как ухае той върху чаршафите ми.

Тя се усмихва доволна, приглажда с ръка ревера ми, докато притиска цветята към гърдите си.

— Ти също не изглеждаш никак зле. Почти очаквах да си с шотландска пола.

Дръзка е.

— Не бих си извадил плисираната пола от гардероба заради онези задници.

Фанин се разсмива и ме издърпва в апартамента.

— Благодаря ти за това. Наистина са великолепни. Магарешки бодили, нали? — пита ме, докато взема ваза от рафта, пълни я с вода и поставя цветята в нея.

— *Ауе!* Оставила си косата си пусната — казвам в копринените ѝ къдрици, карайки я да подскочи от внезапната ми близост.

Поглежда през рамо и се вира в мен.

— Не ти ли харесва? Мислех да я хвана, но знам колко много се дразни Бетани, когато е пусната, и затова...

Заглушавам брътвежите ѝ с целувка. Просто една бърза, кратка целувка, защото в противен случай ще я опъна върху плота, вместо да я придружа на сватбата.

— По този начин ми харесва най-много. Моята необузdana красавица. Харесва ми, че хора като тях, не могат да те укротят.

— Ами ти? Ти можеш ли да ме укротиш? — Гласът ѝ е мек, приканващ ме да го направя точно тук и сега. Тази жена ще ме довърши.

— *Ауе!* По-късно ще ти покажа колко добър мога да бъда в това. — Правя стъпка назад и кимвам с глава към вратата. — Готова ли си? Ако не тръгнем сега, изобщо няма да го направим, скъпа. — Гласът ми е дрезгав от желание.

— Готова, както винаги. — Промушва се покрай мен, а аз я сграбчвам за лакътя и я спирам.

— Добре ли си? За днес? За сватбата? Трябваше да те попитам по-рано, извинявай.

Тя поставя ръката си върху бузата ми, очите ѝ горят от признателност.

— Ще ме придружиш ли?

— *Ауе!*

— Тогава съм добре.

* * *

Фанин беше решила да не ходи на църковната церемония и бе предупредила баща си, че ще се присъедини към тях в „Плаза“ за семейните снимки, които лично аз мисля, че са много неприятни.

Фактът, че трябваше да застане до онези лъжливи мошеници и да се усмихва, направо ме вбесява. Когато пристигаме и влизаме в Голямата бална зала, не сме направили и три крачки, когато ни спират.

— Фанин. Ето те и теб, бяхме започнали да се притесняваме.

Висок мъж на около шестдесет, си проправя път към нас. Баща ѝ, предполагам. Без да искам, леко се напъвам и ръката ми се увива малко по-стегнато около талията ѝ.

— Здравсти, татко.

Топлината в гласа ѝ ме успокоява. Готов съм да убия всички дракони, които я заобикалят — единственото, което трябва да направи, е да ми ги посочи.

Баща ѝ се усмихва широко, придърпва я в ръцете си и я прегръща.

— Красива си. Точно като майка ти.

В гласа му се долавя някакво благоговение. Фанин ми беше казала, че майка ѝ е починала при раждането, а баща ѝ така и не могъл да се съвземе напълно.

— Благодаря, тате. — Тя се протяга и ме хваща под ръка. — Татко, това е Джаспър Джеймс. Джаспър, това е баща ми, Уилям Макгуайър.

Баща ѝ поема протегнатата ми ръка в здраво, но топло ръкостискане.

— Господине — кимвам аз.

— Джаспър, чух доста неща за вас. Явно сте направили дълбоко впечатление. — Усмивката му е искрена. — Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Не бих могъл да си представя да бъда някъде другаде в този момент — отвърщам. Казвам точно това, което мисля.

— Шотландец, а? Фанин не го спомена. — Огромният мъж се ухилва. — Това ще ви спечели няколко червени точки пред мен. — Тупва ме по гърба и насочва цялото си внимание към дъщеря си. — Знам, че не искаш, но на Мириам наистина ще ѝ е приятно, ако дойдеш за няколко снимки. Обещавам ти, че няма да отнеме много време.

В гласа му се усеща съчувствие. Вероятно, не е чак толкова лош. Сигурно се чувства неловко. Единствените, които изглежда, че не се притесняват от цялата ситуация, са младоженецът и младоженката, които виждам над рамото на Уилям да си проправят път към нас. Жена

с приятна външност и хубава фигура ги следва, суетейки се около роклята на Бетани.

До мен, Фанин се напруга. Покривам дланта, стиснала предмишницата ми, с моята. Поглежда нагоре и ме дарява с признателна усмивка.

— А, като говорим за вълка — избоботва Уилям. — Мириам, точно щях да доведа Фанин за снимките.

Мащехата излиза иззад абсурдната рокля на дъщеря си, за да застане до съпруга си. Погледът ѝ изучава Фанин от главата до петите, очевидно неодобряваща облеклото ѝ. Струва ми се, че крушата не е паднала по-далеч от дървото.

— Мириам, изглеждаш чудесно — казва Фанин, бидейки по-великодушната. — Ти също, Бетани. Честито. И на двете ви. — Подобно на горд баща, леко изпъчвам гърди. Не съм сигурен защо. Не изпитвам никакви бащински чувства към нея. Другите две жени само кимват в знак на благодарност. Шибани страхливки, дори не могат да си направят труда да ѝ благодарят подобаващо.

— Липсваше ни в черквата — казва мащехата ѝ. Без „Благодаря“. Без „Изглеждаш добре“. Без „Радвам се да те видя“. Директно започва да я критикува.

— Вината е моя. Наложил се да закъснея. Трябваше да разреша един спешен проблем. — Толкова е лесно да излъжа.

— В бара ли? — пита Бетани саркастично.

— Всъщност, да.

Дори не си правя труда да я поздравя или да ѝ честитя. Това съм аз, убиващ дракони. Рицарят на Фанин в бляскави доспехи. Или звярът негодник, както обича да ме нарича тя. Кое и да е. Само като си помисля за миг, че щеше да дойде тук сама, започвам да се ядосвам.

Бетани и Адам се споглеждат, леко завъртане на очи и самодоволни усмивки. Отново съм впечатлен колко подходящи са един за друг.

— Какво се случи? Свършиха ви подвижните масички за сервиране на напитки ли? — подсмивва се тя.

Усмиввам се, малко повече от широка усмивка, по-скоро приличам на животно, показващо кучешките си зъби.

— Внимавай, Бетани. Започваш да показваш лошата си страна. Припомни ми отново какво работиш, за да се издържаш? — защитава

ме Фанин.

Младоженката присвива очи и хваща съпруга си под ръка.

— Аз съм в управителните съвети на няколко различни благотворителни организации. Един ден, ако някога се омъжиш, може и ти да се занимаваш със същото. — Поглежда към мен и се усмихва злобно. — Или пък не.

— Колко сладко. Превърна това, че си безработна в нещо положително. Е, знаем, че Адам е добър поне в едно нещо.

Изглежда не съм единственият, който убива дракони тази вечер.

— Достатъчно, момичета — твърдо казва Уилям, преди Бетани да успее да отговори на последната остра забележка на Фанин. — Джаспър, трябва да ги извините. Винаги са се карали за някакви дреболии.

— Само защото Фанин ми взимаше вещите.

Усмивката на жената до мен е снизходителна, когато казва:

— Напълно съм сигурна, че ти беше тази, която вземаше това, което не ѝ принадлежеше. Мисля, че някои неща не се променят.

Поглеждам Уилям и виждам, че и самият той се чувства като горд баща. Прикривайки усмивката си с ръка, отново се опитва да се намеси, преди да е станало по-лошо.

— О, Бетани, ето я и баба ти. Отиди да я заведеш до мястото ѝ, а след това можем да направим няколко снимки. — Той повежда групата, целувайки Фанин по бузата, когато минава покрай нея.

— Е, мина по-добре, отколкото очаквах.

Тя ме поглежда така, все едно имам три глави.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Почти очаквах истински момичешки бой. Допълнен със скубане на коси и драскане — дразня я аз, докато увивам ръцете си около нея и ги склучвам ниско на гърба ѝ. — Добре се справи, Фанин.

— Вечерта все още не е завършила. Може и да се стигне до скубане на коси.

— О, повярвай ми, любов моя, ще се стигне.

Може би по-скоро, отколкото си мисли.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ФАНИН

Струва ми се, че празничната вечеря няма край. Баща ми прави всичко възможно да поддържа някакъв разговор с Джаспър на масата. Мириам седи като истукана, все едно има пъхнато нещо отзад, но напоследък това май ѝ е обичайната стойка. Не съм сигурна дали е защото изпитва вина, или може би се чувства неловко от това, което стори Бетани, и ситуацията я кара да се държи по определен начин, или вероятно защото доведената ми сестра се превърна в пълна кучка; но мащехата ми невинаги се е държала така. В действителност, двете винаги сме се разбирали много добре. След третата саркастична забележка по отношение на облеклото ми, приключвам с нея и със сватбата изобщо. Първите два пъти Джаспър ми се притече на помощ, както му беше станало навик вече. На третия, баща ми, на когото явно му беше дошло прекалено много, ѝ се скара за първи път за дузината и повече години, откакто са женени:

— Остави момичето на мира, Мириам. Бъди благодарна, че си направи труда да дойде. Повечето хора на нейно място не биха го направили.

Мащехата ми, имаща вид на човек, когото са скастрили добре, се извинява и напуска масата, и се връща едва когато баща ми отива да я потърси за тостовете и първия танц. Най-накрая минахме през цялото представление и аз само броя минутите, когато ще мога да се махна.

— Наистина се радвам, че не си замесена в това — цялата тази ужасия — прошепва Джаспър в ухото ми, докато оглежда натруфената украса. Декоративни полилеи и позлатени колони... злато навсякъде. За мен това е прекалено много.

— Баща ми ще е щастлив, че няма да му се наложи да плаща за цялото това нещо още веднъж. Мога да разбера, че някои ги привлича, но не и мен. Както казах, по-скоро си падам по големите пениси и уискито.

— Имаш добър вкус, Фанин.

Групата започва отново да свири, правейки почти невъзможно да се води разговор. Поне са наистина добри. Блус група от старата школа. Изборът наистина силно ме изненада. Накара ме да се замисля, дали не е станала някаква грешка. Тази банда е твърде готина за вкуса на Бетани и Адам. Когато започват да свирят „*I'll Take Care of You*“^[1], Джаспър взема ръката ми, издърпва ме на дансинга и ме прегръща. Притиснати плътно, поклащайки се един до друг, ароматът му ме заобикаля, дланта ми е притисната към гръдния му кош, а двойката на сцената пее толкова чувствено един към друг, че песента се превръща в нещо като любовна игра. Устните ми намират оголената кожа точно над яката на кавалера ми. Само че този мимолетен допир е достатъчен да разпали огъня, който вече гори вътре в мен. Ръката на Джаспър ме притиска още по-силно, елиминирайки напълно разстоянието помежду ни, а издутината в официалните му панталони ми подсказва, че не съм единствената, която е под въздействието на мелодията. Когато отзвучават последните акорди, Джаспър ме повежда далеч от дансинга, покрай масата ни и извън Голямата бална зала.

— Къде отиваме? — Слава богу, имам дълги крака и мога лесно да следвам огромните му крачки. Изведнъж спира, все още без да ми отговаря. Почти се блъсвам в гърба му, но той ни въвежда в малък склад, преди да успее да го направя. Покривки за маси в различни цветове са подредени върху рафтовете.

— Провокираш ме още от момента, в който ми отвори вратата, изглеждаща готова за грях. Знаеш го, нали? — дрезгаво казва Джаспър.

— Така ли?

— Ахе! Така е. — С всяка негова крачка напред, аз правя една назад. Не съм сигурна защо. Но това негово преследване ме възбужда. Подобно на лъв, дебнещ плячката си. Когато гърбът ми се опира в рафтовете зад мен, той се усмихва лукаво. — И сега къде ще избягаш, скъпа?

— Никъде. — Това моят глас ли е? Толкова накъсан. Та той дори не ме е докоснал все още. Но знам на какво е способен. Удоволствието, което може да ми даде.

— Добро момиче.

Без да прекъсваме зрителния контакт, той прокара ръка от ямката зад коляното ми нагоре по бедрото ми.

— Цяла вечер се чудя какво имаш под това тук. — Когато дланта му поглажда голото ми дупе, очите му се затварят за миг. — Казах ти. Облечена си за грях. — Светлосините му очи придобиват цвят, който няма име, когато ръката му продължава по ханша ми, за да се мушне в предната част на дантелените ми прашки и да се потопи в мокротата ми. — Мммм! Влажна си, защото знаеш, че ще те изчукам тук, където никой няма да влезе и да ни намери, докато сватбата продължава отвън, Фанин?

Въпросът му се завърта в съзнанието ми, докато пръстите му масажират клитора ми. Отново и отново, правейки ме оглупяла от похот. Желание. Изхленчвам, когато той спира.

— Зададох ти въпрос, скъпа. — Леко захапва долната ми устна, а брадата му гъделичка устата ми.

— Да.

— Да, какво? — Пръстът му се плъзва бавно по влажната ми женственост, все едно имаме цялото време на света. Все едно си играе с мен.

— Да, на всичко. Но особено на това, че ще ме изчукаш тук. Точно сега. — И наистина имам предвид точно сега, защото съм готова да се разпадна само от пръстите му, които леко докосват всички места, на които искам да получа още.

Наградена съм за отговора си с два пръста вътре в мен, въртящи се около онова място, което мисля, че да нарека „Джаспър“. Не мога да съдържа стенанието си, когато започва ту да ме пощипва, ту да ме гали.

— Шшт, ще ни хванат заради теб. — Не е много убедителен, особено когато повтаря същото движение, онова, което ме кара да стена. Достатъчно е да ме накара да свърша, докато пръстите му се движат в мен, и аз захапвам устната си, за да не извикам така, както ми се иска. — Толкова е хубаво — прошепва Джаспър.

Мога да почувствам погледа му върху себе си, докато безсрамно се движа към поредния оргазъм, възседнала дланта му. Стигнала до своя изпълнен с доволство и еуфория облак, се отпускам назад върху рафта и го наблюдавам през натежалите ми клепачи как издърпва ръката си изпод полата ми, докато другата разкопчава панталона му и го смъква дотолкова, доколкото да освободи пениса му. Плъзгайки ръката, която току-що бях яздила, той покрива ерекцията си с моите сокове. Само докато го гледам, мога отново да свърша. Съвсем

сериозно — да наблюдавам Джаспър е все едно да гледам мой собствен порнофилм на живо.

Навежда глава напред и я подпира върху рамото ми. Дори мога да го чуя как стене, докато се гали.

— Нямам презерватив, скъпа.

— Искаш да кажеш, че това сега не е по план? — дразня го аз, като го отблъсквам толкова, колкото да мога да застана на колене пред него.

— О, бях планирал да те изучукам. Просто си мислех, че ще мога да изчакам, докато се приберем обратно в апартамента ти.

Изсумтява последната дума, тъй като поемам члена му в устата си. Ръцете му незабавно се вплитат в косата ми. Харесва ми, че обича непокорните ми кичури. С въртеливо движение на езика го дразня така, както той го правеше с умелите си пръсти по-рано. Нагоре и надолу, нагоре и надолу по цялата дължина, всмуквам топките му и го поемам толкова дълбоко, колкото мога, карайки го простене:

— Фани, ще ме накараш да свърша, ако направиш това още веднъж. Усещам гърлото ти около пениса си. Направо искам да избухна.

Стиснал косата ми в юмука си, той ме дръпва назад, после ме насочва напред, но с много по-бавен ритъм от този, с който започнах аз. Оставям го да си мисли, че той води играта само за няколко тласъка, а след това, с ръце върху задника му, го дръпвам към мен и едва не се задавам от дължината му. Джаспър ме оставя да го направя още два пъти, преди да избълва цял порой от проклетия, които не съм сигурна дали са на английски, и ме потупва предупредително по бузата. Не желаяйки да намаля темпото, отварям още по-широко устата си и му позволявам да ме чука. Той е нежен, но не и когато усещам как членът му набъбва и след това изригва. Поглъщам всичко точно както направих онзи ден. Още един първи път и това ми харесва. Много. След като облизвам и последната капка, той ми помага да се изправя на крака и оправя дрехите и на двама ни.

— Невероятна си, скъпа, знаеш го, нали? Тази твоя уста е създадена само за чукане. — Джаспър прокарва палеца си по долната ми устна. — А червилото ти изобщо не е помръднало.

— „Lipsense“^[2]. Мисля, че е произведено точно за правене на свирки.

И двамата избухваме в смях.

— Е, това е търговия, която бих подкрепил.

Дочувам някакви гласове от залата.

— По-добре е да се връщаме. Искам да си взема чантата и после ще можем да си тръгнем.

— Ауге. Мисля, че е крайно време.

— Искаш ли да отидеш до тоалетната да се измиеш? — Посочвам ръката му. Тази, която до преди само няколко минути беше покрита от соковете ми.

— Не-е-е. Възнамерявам да отида да намеря младоженеца. Знаеш, да се здрависам с него и да го поздравя отново. — Усмива се дяволито. — Мислиш ли, че ще разпознае миризмата на котето ти по мен?

Задавен смях се процежда през устните ми.

— Ъмм, вероятно не.

— Има само един начин да разберем. Ела, скъпа.

Порно. Мое собствено, истинско порно. Защото кой, по дяволите, би се здрависал с друг мъж, когато целите му пръсти са с телесни сокове, освен ако не е порнозвезда?

И някак си просто така, започвам леко да се влюбвам в Джаспър Джеймс.

[1] „I’ll Take Care of You“ — песен, написана от американския певец и текстописец Брук Бентън (Бенджамин Франклин Пий) през 1959 г. През януари 1960 г., песента достига до 89 място в Billboard. — Б.пр. ↑

[2] LipSense е основен продукт на компанията SeneGence International Inc. и няма нищо общо с обикновените червила. Подобно на оригиналните дълготрайни червила, то е водоустойчиво, не се размазва, изтрива, остава по чаши при пиене и т.н. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ДЖАСПЪР

Вероятно първо трябваше да се обадя по телефона, но тази седмица Фанин е толкова заета, а и аз искам да я изненадам. Успяхме да се виждаме всяка вечер след сватбата, но довечера има частно събитие в „Айрън Фласк“, на което трябва да присъствам. След като вече големият ден е зад нас, имам чувството, че можем да се фокусираме върху нещо повече от това как да преживеем сватбата на доведената ѝ сестра. Най-доброто нещо, което се получи от цялата история, е, че двамата с Фанин сме заедно. Това, както и обзалаганията колко скоро ще се разведе щастливата двойка. Може би не е в духа на добрия тон, но кара Фанин да се усмихва, а това е единственото, което ме интересува.

Излизам от асансьора и се запътвам натам, накъдето ми обясни рецепционистката на първия етаж, и стигам до малка чакалня.

— Здравейте. Джейд, нали? Аз съм Джаспър, говорихме по телефона няколко пъти.

Секретарката на Фанин леко се изчервява, преди да кимне и да каже със заекване:

— Да. Да, разбира се. Спомням си.

— Вътре ли е?

— Току-що се върна от среща. Искате ли да ѝ звънна? — Протяга ръка към телефона си.

— Не. Нали може да си вземе обедна почивка? Един спокоен обяд? — Повдигам чантата с храната за вкъщи в ръката си.

— Аз ще приемам всичките ѝ разговори. В следващия един час госпожица Макгуайър няма други срещи.

— Чудесно! Благодаря, Джейд. — Изваждам плика с храната, която донесох за нея, и го поставям върху бюрото ѝ. — Надявам се, че харесваш къри.

Пресичам помещението по посока офиса на Фанин, чукам и влизам, без да изчакам да бъда поканен. Тя вдига поглед от бюрото си,

а една бръчка на раздразнение е прорязала челото ѝ, докато разбере, че съм аз.

— Хей, здрасти! Не те очаквах.

— Здравсти и на теб. Донесох ти обяд. — Фанин се усмихва широко. — О, добре, умирам от глад. Мисля, че забравих да закусам. — Изправя се и разчиства малко място върху бюрото си за нас. Облечена е в рокля в морскосиньо с дълбоко V-образно деколте и с едва загатнати ръкави. Плътно прилепналата долна част, която е с дължина точно под коляното, не може да прикрие съблазнителния вид на корсажа. Фанин Макгуйър ще ме довърши някой ден!

— Какво си донесъл? Ухае невероятно.

Поставям чантата върху мястото, което беше освободила, минавам покрай бюрото и заставам точно пред нея. Толкова естествено, все едно правим това от години, тя се отпуска в ръцете ми, очаквайки прегръдката ми и целувката, която знае, че ще последва.

— Донесох ти тайландско — отвръщам, преди да покрива устата ѝ с моята. Обичам, когато отговаря толкова отзивчиво на допира ми.

Косата ѝ е прибрана назад и хваната с фиби, и направо ме засърбят пръстите да я пусна свободно. Преди да се поддам на желанието си, отстъпвам крачка назад и ѝ помагам да седне отново в креслото си. След като я настанявам, се връщам при стола, който е точно пред бюрото ѝ, и започвам да вадя нещата от чантата.

Косата ѝ е прибрана назад и хваната с фиби, и направо ме засърбят пръстите да я пусна свободно. Преди да се поддам на желанието си, отстъпвам крачка назад и ѝ помагам да седне отново в креслото си. След като я настанявам, се връщам при стола, който е точно пред бюрото ѝ, и започвам да вадя нещата от чантата.

— Джейд каза, че току-що си излязла от някаква среща. Надявам се, че е минала добре?

Фанин въздъхва, докато взема чинията, която ѝ подавам.

— Щеше да мине много по-добре, ако Адам не се беше върнал от медения си месец. Кой ходи на толкова кратък меден месец? И мога да се закълна, че е намислил нещо, защото беше изключително любезен, но някак си снизходително. Нали разбираш?

— Ахе! Като един истински задник.

— Да. Точно така. — Усмихва се и лапва една лъжица ориз. — Няма ли да ядеш и ти? — пита, като посочва недокоснатата храна пред

мен.

— *Ауе!* — Наблюдава ме, очаквайки някакво обяснение.

— Ти ще ядеш тайландско. Аз ще ям теб. — Тя се задавя леко от пиленето. Подавам ѝ бутилка вода от чантата до краката си. — Добре ли си, скъпа?

— Не каза ли току-що, че аз ще съм обядът ти?

— Цял ден си мисля за това, а и знам, че довечера няма да те видя. Прецених, че сега ще е най-подходящото време да ти се отплатя за сватбата. — Облягам се назад в стола си с широко разкрасени крака и ръце върху бедрата ми.

— Убедена съм, че ми се отплати вече за това. И то няколко пъти.

— Така ли?

— Да. — Устните ѝ се свиват, докато се опитва да не се усмихне. — Знаеш, че секретарката ми е точно зад тази врата, нали?

— *Ауе!* На нея също донесох обяд. Предположих, че това ще я държи заета известно време. Плюс това, ѝ казах тя да приема разговорите ти.

— Значи, сега ти си шефът?

— Харесва ми да си го мисля. Особено, когато става въпрос за твоята *fanny*.

— Моята *fanny*?

Мамка му. Сега вече ще трябва да ѝ кажа.

Ставам от мястото си, заобикалям бюрото ѝ, заставам с гръб към прозореца и я завъртам към себе си. Коленича и, без да кажа и дума, избутвам тясната пола нагоре по бедрата ѝ, само за да открия черни жартиери, които държат чорапите ѝ.

— Мамка му, скъпа. — С роклята вдигната вече до кръста ѝ, се наслаждавам на жартиерите и прозрачните черни бикини. — Наистина го имах предвид, когато казах, че трябва да вървиш с предупредителна табелка — промълвявам. С пръст избутвам настрани парчето дантела и оголвам вече блестящото ѝ от влага котенце. — Винаги си толкова мокра за мен. — Целувам я точно над входа на тялото ѝ. — Там, откъдето идвам — още една целувка, този път по-близо — това се нарича *fanny*. — И още една целувка, която е още по-близо.

— Значи си ме наричал „котенце“? — пита Фанин, леко задъхана.

— *Aye!* — Преди да може да измисли какво друго да каже, прокарвам език си между гънките ѝ и го завъртам около чувствителното снопче, използвайки брадата си точно по начина, по който знам, че ѝ харесва. Затварям устни около клитора ѝ, засмуквам го в устата си и го пускам със звук. — Простено ли ми е? — Поглеждам нагоре към нея между бедрата ѝ, наслаждавайки се на замечтаното изражение върху лицето ѝ.

— Не и ако престанеш да правиш това, преди да съм свършила.

— Да, мадам — засмивам се и отново поставям устата си върху нея и започвам да пирувам, все едно тя е последната ми храна.

Мисля, че току-що се влюбих във Фанин Макгуйър и нейното всеопрощаващо котенце.

* * *

След като получих Фанин за обяд, вземам такси обратно към „*Айрън Фласк*“, за да се подготвя за събитието, което тя беше помогнала на Тео да организира. Частна дегустация, на която бяха поканили представители от всички близки хотели и ресторанти. Планът ѝ беше те да представят някое от уискитата на „*Айрън Тисъл*“, заедно с представянето му в бара. Идеята за това е, че ще се привлекат повече хора към заведението, за да разберат какво още предлагаме. Брилянтна идея. Фанин е брилянтна!

Влизайки в офиса, изваждам тетрадката, за да проверя буретата, които са готови да им се поставят канелки. В момента, в който я отварям, Тео влетява в стаята.

— Имаме проблем, приятел. Е, ти имаш проблем.

— Какво искаш да кажеш, Тео?

— Току-що ми се обади Лорна, очевидно някой е звъннал в централния офис в Шотландия да ги уведоми, че има нещо гнило с цялата работа тук с *помощта* и дамата, отговаряща за целия маркетинг. Лорна искаше да разбере с кого спя.

— Кой, по дяволите, им се е обадил? — избухвам аз. Който и да е бил, е ясно, че се опитва да направи така, че да уволнят Фанин. — Този кучи син — изстрелвам накрая. Знам точно кой го е направил.

— Предполагам, че е бившият й. Бесен е, че го магнах от проекта, затова го прави зад гърба ми. И се обръща към *твоята* бивша.

— Каза ли на Лорна, че не ти спиш с Фанин? — Не че ме интересува какво мисли Лорна. Не изпитвам абсолютно никакви чувства към нея вече, ако въобще някога съм имал такива. Просто не искам да има никакви отрицателни последствия за Фанин, а бившата ми все пак има известно влияние в компанията. От няколко години е офис мениджър и изобщо не крие, че иска да си ме върне.

Тео кимва мрачно, което ме кара да изстена.

— Хвана ме неподготвен. Знаеше, че става въпрос за теб и това не й хареса. Очаквай по-късно да ти се обадят от Шотландия. Извинявай, Джаспър.

— А Фанин?

— Лорна иска да я магна от проекта. — Вдига ръка, когато се опитвам да заговоря. — Казах й, че това няма да се случи. Тя не отговаря за бизнеса тук... както и там. И все пак, не е доволна от това.

— Тази жена изобщо не ме интересува. Повече се притеснявам за Фанин. Това повишение е важно за нея и тя си скъса задника от бачкане, за да го получи.

Тео кимва в съгласие.

— Време е, приятел.

— Мамка му! — Хвърляйки химикалката, която е в ръката ми, отново изпсувам, но този изблик не ме успокоява. — Мамка му! — Крача в кръг, след което спирам пред Тео. — Обади се. — Знае от какво имам нужда. Той ще се справи с това. Засега ще го оставя да се оправя, докато аз се справя с Лорна.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ФАНИН

Просто си седя в офиса след няколко последователни срещи, когато на вратата ми се почуква. Вдигам поглед и виждам Ноа, обичайната му безгрижна усмивка липсва.

— Какво има? Всичко ли е наред с Оливия и бебето? — Понечвам да се изправа, но той махва с ръка да не го правя.

— Да, те са добре. Току-що разговарях с Тео от „Айрън Фласк“ и Росита каза, че някой от дестилационната в Шотландия се е обадил и е оставил съобщение за мен. Очевидно са получили едно-две оплаквания неизвестно от кого, че се е стигнало до някакво общуване, което е неуместно, и ще навреди на сделката ни с компанията им. Тревожат се как тази ситуация ще се отрази на бизнес отношенията ни, ако продължим да работим с тях в бъдеще. Изпълнителният директор на „Айрън Тисъл“ пътува насам.

— Толкова съжалявам. Ще се оттегля от проекта, ако искаш да го направя. Това е прекалено важна сделка за нас, за да я застрашавам. — Ставам и обличам сакото на костюма си, готова да свикам среща, на която да обясня за случилото се на останалите от екипа. Не можем да загубим тази сделка. Не и заради срещите ми с бармана на един от баровете им. Нелепо е. — Знаеш кой го е направил, нали?

Ноа кимва.

— Разбира се, че знам. Тео беше категоричен, че не иска въпросният човек да участва в проекта и аз го магнах. Сега той се опитва да направи така, че не само ти, но и аз, и всичко, което двамата с Оливия и бащите ни са постигнали, да изглежда непрофесионално. Няма да го допусна. Дори и да се наложи да те магна от проекта, няма да му позволя да се доближи до него и на крачка.

— Господи, ама че гадно копеле.

— Да, такъв е. Кажи на секретарката си да задържи телефонните ти разговори, изпълнителният директор ще бъде тук след двадесет

минути и искам да обсъдим някои въпроси с теб преди идването му. Не можем да изгубим тази сделка.

— Знам. Няма. Обещавам ти. — И наистина го мисля. Знам колко важен е този проект.

Петнадесет минути по-късно двамата с Ноа задълбочено разглеждаме папките пред нас, съдържащи цялата информация за „Айрън Тисъл Уиски“, целият напредък, който съм постигнала, и плановете ми за бъдещето, когато влизат Росита, бутайки количка с напитки и закуски, екипът ми, а зад тях Адам със самодоволно изражение върху лицето. Поглеждам към братовчед ми, без да съм сигурна защо точно бившият ми е тук. Ноа ме дарява с поглед, който ми казва, че той го е поканил и да не му се ядосвам прекалено много за това.

— Благодаря на всички, че пренаредихте ангажиментите си заради тази среща. Имаме около пет минути да ви уведомя докъде сме, преди да започнем. — Взема чашата, която Росита му подава и ѝ се усмихва нежно. Когато минава покрай мен, тя ме потупва по рамото и заема мястото си в ъгъла, за да води протокола от събранието. Има слабост към мен, заради факта че има още по-голяма слабост към Ноа. — В „Айрън Тисъл Уиски“, които както знаете са собственикът на „Айрън Фласк“ и всички останали бъдещи барове, са постъпили оплаквания, относно връзката на Фанин с един от техните служители.

Шелби завърта очи и незабавно се впуска да ме защитава.

— Ноа, с цялото ми уважение, това е загуба на време. Всички знаем кой е отправил това обвинение и всички знаем защо. — Тя хвърля гневен поглед към Адам, който се преструва на невинен.

— Въпреки че знаем, че е бил Кафърти — казва братовчед ми, което кара бившия ми да се изпъне като струна на стола, — съвсем скоро ще се срещнем с изпълнителния директор и ще се държим като професионалистите, които наистина сме. Ясно ли е? — Оглежда присъстващите около масата, за да се увери, че всички сме разбрали какво се изисква от нас.

Той сяда, поставя глезена на единия си крак върху коляното на другия, и посочва към Адам:

— Ако загубим тази сделка заради малкия ти номер, считай се за уволнен. — После Ноа се обръща към мен и казва тихо, така че никой да не го чуе. — Направо ме съсипваш с това, знаеш го нали?

— Знам. Извинявай.

— Заслужава ли си?

Замислих се над въпроса му за цели пет секунди.

— Мисля, че да.

Ноа не ме оставя толкова лесно.

— Фанин, бих се отказал от тази компания още утре заради Оливия, без да ми мигне окото. Не казвам, че и ти трябва да направиш абсолютно същото толкова скоро, но избирай правилно битките си, дете. — Той ме сръчкава закачливо по рамото, като по този начин поне малко повдига настроението ми. — Предполагам, че не трябваше да пропускам сватбата, в края на краищата. Вероятно, ако се бях запознал с него, можеше да ти помогна да решиш.

След което ми намига и отваря портфолиото пред себе си.

— Добре, Тео ще дойде с изпълнителния директор на „Айрън Тисъл“, Анис Хюът, която също е..., о, мамка му.

— Какво? Какво „мамка му“?

— Излиза, че Анис също така е и собственичката.

— О, мамка му!

— Няма проблем. През цялото време работим с компании, които боравят с милиарди долари. Просто не ни е навик да се чукаме с техните служители. Нали така? — опитва да се пошегува братовчед ми.

Не съм сигурна, че му вярвам. Не съм убедена, че и той си вярва. Изпълнителният директор е едно нещо, но не съм очаквала да се изправя лице в лице със собственика заради нещо толкова лично.

Преди да имам каквото и да било време да изпадна в паника, Джейд чука на вратата.

— Хората за срещата ви в един часа са тук. — Тя отстъпва, за да им направи място да влязат.

Ноа и аз се изправяме. Усмиввам се сърдечно, когато виждам Тео, който изглежда леко притеснен. Той ми махва едва забележимо, като избягва да срещне погледа ми. Чудесно, точно това ми трябваше — на Тео да му е неудобно от мен. Точно сега не мога да мисля за това. Местя очите си от него и поглеждам към вратата в момента, в който Джаспър се появява там. Повдигам вежди и го гледам озадачена, докато разглеждам шития му по поръчка костюм и жълта вратовръзка. Не очаквах той също да дойде, но не мога да кажа, че не съм щастлива

да го видя. Обикновено, да видя красив мъж в костюм не е нещо необичайно за мен, все пак това е част от ежедневието ми. Но Джаспър в костюм е гледка, която ти спира дъха. Днес е също толкова сексапилен, както и в смокинга, с който беше на сватбата.

— Джаспър, какво правиш тук? — питам объркано. И някак си съвсем неуместно възбудено.

— Опитвах се да ти звънна.

— Срещите ми бяха една след друга цяла сутрин. — Той кимва, навежда се и ме целува по бузата, вместо поздрав.

— О, за Бога... Ноа, точно затова сме в ситуацията, в която се намираме сега. Ще позволиш ли това? Точно пред очите ти? Не е чудно, че собственикът ще дойде да се срещне с нас — казва язвително Адам. — Ще си късметлия, ако до довечера все още имаш работа — самодоволно заявява той на Джаспър.

С угълчето на очите си забелязвам как челюстта на братовчед ми се стяга. Знам, че да остане спокоен точно в този момент, му отнема цялата воля.

Устните на Джаспър се извиват в сардонична усмивка.

— Кафърти, най-добре е да задържиш мислите за себе си. Ако не го направиш, мисля, че няма да съм аз този, който ще остане без работа, когато всичко се уговори и уточни.

Братовчед ми пристъпва напред и протяга ръка.

— Ноа Тейт, все още не сме се срещали с вас.

— Джаспър Джеймс. За мен е удоволствие. — Мъжете се здрависват и приятелят ми казва: — Моля, седнете всички. Няма да ни отнеме много време.

— Джаспър? — казвам аз, а смущението ми расте с всяка изминала минута. Поглеждам към Тео, за да разбере какво става, а той само ми се усмихва окуражаващо. Това не ми обяснява нищо за случващото се. Хвърлям поглед към Шелби и Ерика, които изглеждат също толкова объркани.

Джаспър слага топлатата си ръка на талията ми, като я използва да ме заведе до стола ми и да ме настани на него. След като вече съм седнала, той полага ръцете си върху раменете ми, стиска ги леко, преди да заеме мястото до мен и да сложи дланта си върху крака ми под масата.

Тео сяда точно срещу Джаспър и изчаква Росита да им сервира водата, преди да започне да говори:

— До този момент, аз бях вашата връзка с „Айрън Фласк“, но с оплакванията, които се появиха, бях принуден да се обадя на повисшестоящите и да им дам отчет за това какво сме постигнали досега и какво сме планирали, за да успокоя всички. При продължаването на проекта, ще се наложи да се направят някои промени. Все още ще съм вашият човек за връзка, тъй като това ми е работата като мениджър и маркетинг директор на веригата „Айрън Фласк“. Също така съм и акционер в „Айрън Тисъл Уиски“, както и член на борда на директорите, и затова съм тук днес с Джаспър.

Това е нещо ново за мен. Мислех си, че Тео е мениджър на бара и си нямах никаква представа, че заема толкова висока позиция. Джаспър явно е забелязал изненадата върху лицето ми и стиска крака ми окуражително. Усмиввам му се. Това е добра новина. Ако приятелят му има такова влияние в компанията, вероятно връзката ни ще може да бъде замечена под килима. Искам да кажа, колко разстроен наистина можеше да бъде изпълнителният директор? Не е като да работим с Джаспър по проекта. Разбирам, че връзката ни не е точно професионална, но това по никакъв начин не е повлияло на работата ми.

Ноа се навежда напред в стола си.

— Радвам се, че сте доволен от работата ни досега и се надявам, че ще ни позволите да продължим да работим с вас. Неслучайно Фанин беше избрана да ръководи този проект. Наистина е най-подходящата, която може да се справи с желанията ви. Връзката ѝ с вашия служител няма да попречи на работата ѝ. Ще обясня това и на госпожа Хюът и се надявам тя да разбере колко ценна е Фанин.

Усмиввам се с благодарност на братовчед си. Вярата и доверието му в мен са трогателни.

Джаспър прочиства гърлото си и започва да говори. Спира и започва отново:

— Госпожа Хюът няма да дойде днес. Тя вече не е изпълнителен директор на „Айрън Тисъл Уиски“.

— А, това е просто чудесно! — избухва Адам. — Значи, най-добрият ти приятел е този, който ще решава какво да се случи с проекта? Това е нелепо! — Той направо злобее, неспособен повече да

сдържа гнева си. — Фанин се чука с помощника и е възнаградена за това. Неверо...

Точно когато Ноа е готов да каже нещо, Джаспър вдига ръката си, за да го спре, докато другата се впива почти болезнено в бедрото ми, преди да отпусне натиска и да погали мястото. През стиснати зъби, с едва сдържан тон, се обръща към бившия ми:

— Първо, няма да се отнасяш с подобно неуважение към Фанин или който и да било друг, и най-вече на работното ѝ място.

Адам отваря уста да го прекъсне, когато Джаспър го изпреварва:

— Второ. — Гласът му бумти, а акцентът му е силно забележим. — Фанин не излиза с помощник. Както казах, госпожа Хюът, или по-точно Хюът-Джеймс, се оттегли от позицията на изпълнителен директор и основен акционер. Сега компанията принадлежи на сина ѝ.

Госпожа Хюът-Джеймс. Джаспър Джеймс. Синът ѝ. Собственик и изпълнителен директор на „*Айрън Тисъл Уиски*“. Той е собственик на компания, притежаваща милиарди. Джаспър е милиардер!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ДЖАСПЪР

Не е точно това начинът, по който исках да съобщя новината на Фанин, но този задник Кафърти настояваше и настояваше, докато не издържах. Опитах да ѝ се обадя преди срещата и да ѝ обясня, защото не исках да е в неведение. В стаята цари пълна тишина. Зашеметени са. Единственият човек, за когото ме е грижа как ще реагира, е красивата жена, която седи до мен, чието лице е бяло като платно, а гърбът ѝ е изправен като струна.

— Фанин.

Не ми позволява да кажа и дума повече, избутва ръката ми от крака си и се обръща към Ноа.

— Може ли да ме извиниш? Смятам, че ще се справите с останалата част и без мен, нали?

Явно братовчед ѝ се е съгласил, не знам дали е така, тъй като не свалям очи от нея. Когато се изправя, за да си тръгне, аз също ставам. Тя напълно ме пренебрегва, когато, с високо вдигната глава, заобикаля конферентната маса и се отправя към вратата. Отнема ми един миг преди да погледна към Тео, който кимва с разбиране. Без да поглеждам никого в стаята, тръгвам след Фанин, чийто дълги крака бързо я отнасят през коридора към кабинета ѝ. Не си правя труда да извикам след нея. Няма да има никакъв смисъл. Единствената ми надежда е, че когато останем насаме, ще ми даде възможност да ѝ обясня.

Джейд седи до бюрото си пред стаята на Фанин, а на лицето ѝ се изписва учудване, когато шефката ѝ минава покрай нея. Секретарката се надига, когато ѝ махвам да си седне отново.

— Задръж разговорите ѝ, моля. — Казвам го тихо, но явно не достатъчно тихо.

— Ти не си шефът тук, а и аз нямам какво да ти кажа, по дяволите — отсича Фанин, а гневът в гласа ѝ е подсилен от трясването на вратата.

Успокоен, че не я заключва, влизам и я затварям след себе си. Фанин крачи пред прозореца, а целият Манхатън се простира под нея. Искам да ѝ дам време да е ядосана. Предадох я точно както и другите мъже в живота ѝ. Бях бесен на Адам, на баща ѝ, дори на Ноа, за това, че не са били мъжете, от които е имала нужда. За това, че не са я поставяли на първо място; а ето ме тук и мен сега, не по-добър от всички тях. Разликата между тях и мен е, че аз ще се боря за нея. Защото тяхната загуба, е моята печалба. Защото според мен, тя си заслужава.

— Фанин, знам, че си ми ядосана и имаш пълното право да си. — Това е всичко, което мога да кажа, преди тя да се нахвърли срещу ми. От очите ѝ искрят пламъци, бузите ѝ са почервенели от ярост.

— Колко изключително великодушно от твоя страна да ми позволиш да съм ядосана, Джаспър. Не ми трябва разрешението ти, точно както нямам нужда да слушам повече от скапаните ти лъжи. — Тя поставя дланите си върху бюрото, това, под което бях едва онзи ден, когато ѝ доставих необузвано удоволствие. — Ти ме излъга. Остави ме да повярвам, че си барман — оскърбено казва тя. — Толкова ли лошо мнение имаш за мен, че си помисли, че ме интересува какъв си? Толкова ли съм повърхностна? — Едва ли знае колко ме беше страх, но поради съвсем различни причини от тези, които на нея ѝ минават през главата.

— Фанин, не ти казах, защото исках да ме желаеш заради мен самият. Да искаш да бъдеш с бармана, а не с милиардера.

Тя се изправя и мога да видя, че се готви за нещо повече от битка. Правя крачка напред и протягам ръка към нея, не че очаквам да я поеме — просто искам да ме изслуша:

— В Шотландия имах приятелка, която работеше в офиса като секретарка на майка ми. Веднага щом родителите ми се оттеглиха и ми предадоха компанията, Лорна започна непрекъснато да говори за сватба и бебета. — Тръсвам глава при този спомен. — Никога не го бяхме обсъждали. Но тя каза на майка ми, че много скоро ще се женим, карайки както нея, така и баща ми, да се радват, че ще имат дъщеря. Баща ми си мислеше, че най-накрая ще има внук, който да обича и глези. В началото си мислех, че това е нещо естествено, следващата стъпка във връзката ни. Но с течение на времето разбрах, че не е това, което исках. Че *тя* не е тази, която исках. Но дотогава вече беше

убедила всички. Нямах значение колко пъти казвах на Лорна, че не изпитвам нищо към нея. Че няма да се ожения за нея. Тя просто продължаваше да си измисля истории. Дори стигна до там, да помоли майка ми да отиде с нея да си избере булчинска рокля. — Фанин стои зад бюрото си, безмълвна, намусена, с кръстосани ръце, но поне ме слуша. Приемам това като добър знак и продължавам: — Дочух я един ден да разказва на една нейна приятелка, че е спряла противозачатъчните, тъй като това бил единственият начин, по който можела да получи част от дестилерията. Точно тогава осъзнах, че тя не е луда по мен — беше луда по това, което можеше да вземе от мен. От семейството ми. Същият ден си опаковах багажа и дойдох тук. Управлявам бизнеса и присъствам на срещите на борда на директорите от тук. Майка ми си мисли, че сме се скарали лошо, и дори задържа Лорна в компанията. Всъщност, тя е тази, с която е говорил Адам. — Не мога да не забележа иронията в ситуацията. — Сърце не ми даде да нараня майка си, като ѝ кажа, че жената, която мисли, че ще ѝ стане снаха, се интересува само от парите, които може да ѝ подsigури семейството ни, не любовта ни. — Като правя всичко възможно да я гледам в очите, въпреки че в момента в тях се чете само омраза, продължавам: — Никога не съм те лъгал за чувствата, които изпитвам към теб, Фанин. Всички емоции, които изпита, докато бяхме заедно, бяха истински. Това, което изживя в леглото ми, тук, в тази стая, на сватбата. Обвита около мен. Това беше най-истинското нещо, което някога съм изпитвал в живота си. Само исках да ме желаеш! — завършвам съвсем искрено.

— Ти? — избухва Фанин. — Та аз дори не знам кой си ти! И защо? Защото не си ми вярвал достатъчно, за да ми го кажеш.

— Харесвах те прекалено много, по дяволите! — Не мога да си наложа да не викам. Вбесен, че не мога да я накарам да разбере. — Крих го от теб, защото те харесвах прекалено много. Харесвах себе си, когато бях с теб. Не се налагаше да се чудя дали си с мен заради парите ми или заради начина, по който те карах да се чувстваш. Знаеш ли какво е да се съмняваш във всекиго около себе си? Това е дяволски гадно, Фанин. Караше ме да отблъсквам всяка една жена от себе си. Без да давам шанс на никоя да се доближи до мен, освен до леглото ми. Докато не срещнах теб. Теб допуснах не само в леглото си, но и в сърцето си.

— Като ме излъга. Остави ме да видя само онова, което мислеше, че заслужавам да видя. Всичко останало е било лъжа. Няма да позволя да ме лъжат повече. Няма да позволя да ме карат да приличам на глупачка, а ти направи точно това. Направи ме на глупачка. Отново. Благодаря ти, за което. Да бъда унижена веднъж от мъж, с когото работя, явно не ми е било достатъчно. — Права е. Никога не съм искал да стигаме толкова далеч и определено никога не съм искал да я наранявам.

— Толкова съжалявам, скъпа...

С напълно безизразен глас, който изобщо не прилича на нейния, тя ме прекъсва:

— Да, аз също. Сбогом, Джаспър. — Фанин се обръща с гръб към мен, а обречеността на ситуацията се забива като нож в сърцето ми. Преди да успея да кажа каквото и да било още, да падна на колене и да ѝ се моля, вратата се отваря и Ноа влиза, без да чука. Вероятно ни е чул да крещим.

— Всичко ли е наред тук?

— Всичко е наред, Ноа. Господин Джеймс точно си тръгваше.

— По дяволите, Фанин. Няма да си тръгна, докато не ми потвърдиш, че си разбрала, защо не съм ти казал. — Правя стъпка напред и поставям ръце върху бюрото ѝ, точно по същия начин, както направи тя преди малко. — Луд съм по теб. Трябва да го разбереш. — Не ме интересува, че братовчед ѝ стои до мен и ме чува, как се моля на упоритата жена пред себе си.

— Всичко, което виждам, е мъж, който е разстроен, защото са го хванали в лъжа. Всичко, което знам, е, че това е било само игра за теб. Горкият, скупаещ, самотен Джаспър.

— Не съм бил самотен и не съм скучал, Фанин. Никога не е било заради това.

— Извини ме, ако не ти вярвам. — Погледът ѝ минава покрай мен и се спира на Ноа. — Ти ли ще извикаш охраната, или аз да го направя? — От всяка сричка се сипят парченца лед. Никога не бях изпитвал гняв като нейния. Дори и когато разбрах за плановете на Лорна. Никога не бях изпитвал такава загуба. Няма нищо, което мога да кажа или направя в този момент, за да стигна до нея. Но тя е луда, ако си мисли, че толкова лесно ще се откажа от нея.

— Добре, скъпа. Тръгвам си. Но дори и за секунда не си мисли, че сме приключили. Не си познала, ако допускаш, че ще се предам толкова лесно. — Без да изчакам отговора ѝ, който съм убеден, че не искам да чувам, излизам от кабинета ѝ, а изражението ми е като на градоносен облак и е ясно предупреждение към всеки, който би се опитал да говори с мен.

Тео ме чака до асансьора с ръце в джобовете. Знае, че не трябва да казва и дума за отвратителната бъркотия, която бях предизвикал.

След като вече сме в асансьора, той проговаря:

— Няма да кажа, че те предупредих.

— Много умно от твоя страна.

— Обаче! Ще кажа, че тя не е Лорна. Фанин по нищо не прилича и не би могла да прилича на нея. Вече го знаеш, сам го каза. Така че, предполагам, въпросът сега е какво ще направиш, за да оправиш цялата тази каша, която забърка?

Ако не беше най-добрият ми приятел, най-вероятно щях да го хвърля в стъклената стена зад нас. Нямам сили да споря с него. Напълно е прав. Знаех го. И въпреки това, се оставих да повярвам, че да скрия истината от нея, беше най-доброто нещо. Че няма да рикошира върху мен. Аз обърках нещата и сега си плащам за това.

— Ще ѝ дам малко време да ми бъде ядосана. Има право на това. След това ще я прелъстя — заявявам категорично.

— С уиски и шотландска пола?

Ако се налага, така да бъде!

— Ахе! С уиски и шотландска пола!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ФАНИН

— Момиче! Не можеш вечно да си му ядосана — казва Шелби от другия край на канапето ми, докато атакува кутията със сладолед.

— Ъмм, мога. И вероятно ще го направя. — На мен самата не ми е по-лесно с моя сладолед, докато се опитвам да изровя всичките карамелени бонбони.

— Обажда ли ти се?

— Да. Постоянно. И ми изпраща цветя. И подаръци. И бонбони. И всяко друго проклето нещо, което може да бъде доставено. — Оставям празната кутия и грабвам чашата си с мускатово вино.

Преди три дни Джаспър преобърна живота ми с краката нагоре. Мислех си, че съм срещнала мъж, на когото мога да имам доверие. Мъж, който ще ми помогне да преодолее проблемите си, а не да стане един от тях. Никога не ме е интересувало, че е обикновен барман. Интересуваше ме само жената, в която се превръщах, когато бях с него. Не се бях чувствала така от много дълго време. Адам ме нарани. Много повече, отколкото си признавах. Джаспър ме караше да забравя за всичко това, когато бяхме заедно. Никога, дори и за една секунда, не се бях чувствала неудовлетворена или нежелана. Точно обратното. Правеше си труда да ми казва колко съм красива, показваше ми колко много ме желае. Харесваше дори и това, което никой друг не харесваше в мен.

— Той ме нарани, Шел — признавам си аз. — Разбирам всички „защо“. Искам да кажа, аз не съм милиардер, но разбирам, че се е опарил и че само е бил предпазлив, защото има да губи много повече от мен.

— Аха, като например още милиард долара — подкача ме Шелби.

Засмивам се на шегата ѝ. Винаги можеш да разчиташ на нея.

— Не само това, но имам чувството, че все едно е отнел увереността ми в способностите ми да работя. Ами ако целят

ентузиазъм на Тео е бил само защото се чукам с шефа му? — Отпивам голяма глътка от виното си. — Ядосана съм и на него. Разбирам, че Джаспър му е приятел и шеф, но те ни излъгаха в лицето. Не си ли бясна?

— Е, не съм доволна и от двамата, но ще го преодоля. За мен е по-лесно, тъй като не аз дадох на пеперудката си да кацне върху клончето му, за да получи накрая милиардите му. — Тя ме побутва с пръстите на краката си. Тази лудетина ме кара отново да се разсмея. Но само за кратко.

Неспособна да стоя на едно място, скачам и отнасям отпадъците в кухнята и грабвам още една бутилка мускатово на път към всекидневната. Имам усещането, че ще ни е необходимо.

— Фанин, нещата стоят така: той излъга, въпреки че не трябваше, но освен Чарлз, никога не съм виждала друг мъж така да те подкрепя, както го правеше Джаспър. Превръщаше се в бойна машина, когато някой те обидеше или се държеше лошо с теб.

Преди да започна да споря с нея, тя ме прекъсва:

— Напълно непознат, който те защити, тридесет секунди след като те беше срещнал. Това трябва да е някакъв проклет рекорд. После направи така, че да махнат Адам от проекта пет минути след като се случи онази простотия с него и Бетани. Ти ми каза как се е застъпил за теб на сватбата. А и да не забравяме, че не се страхува от пеперудката ти.

Задавам се с глътката вино, която бях отпила.

— О, Боже мой. Не го каза това току-що?

Шелби само присвива рамене.

— Както и да е. Когато намериш мъж, който е готов да те обlige през обедната ти почивка, просто се омъжваш за него.

— Ами ако е лъжец? — питам намусено.

— Ами ако не е? — Отпивайки от чашата си, тя ме наблюдава, повдигнала вежди.

— Ето защо не трябва никога работата да се смесва с удоволствието. Вече на два пъти се опарих.

Шел изсумтява:

— Да си го кажем както е — Адам никога не ти е доставял удоволствие.

— Чистата истина. — Устните ми се свиват с отвращение.

— Виж, искам да кажа, че Джаспър не те е лъгал с друга жена, не се е крил тайно зад гърба ти...

— Но ме излъга кой е в действителност, Шелби!

— Излъгал е за това, че е милиардер, както и какво работи. Знаеше името му. Някога да си си направила труда да го проучиш в Гугъл?

Поклатих глава.

— Не ми е минало през ума, че трябва да го направя.

— Вземи си лаптопа. Нека да видим какво щеше да намериш, ако го беше направила.

Неохотно ставам от канапето да взема лаптопа си и го връчвам на приятелката ми, докато аз пълня чашите ни.

— Джаспър Джеймс. Откъде каза, че е?

— Айла — отвърщам аз, спомняйки си вечерта, когато ми даде да опитам уискито, което му напомняше за любимия остров.

— Джаспър Джеймс от Айла и дестилационна „Айрън Тисъл Уиски“. Ето го. Еха-а!

— Какво? — Сгушвам се до нея и се вирам в екрана, за да видя какво я е впечатлило толкова много.

— Това е семейната къща — казва Шелби, като сочи нещо, което би могло да се опише единствено като замък. Някакъв шибан замък! — Тук пише, че дестилационната е притежание на семейството повече от сто години.

— Това го знаем. Сто години, същото семейство, най-голямата дестилационна в цяла Шотландия, бла-бла-бла. Виждаш ли името на Джаспър някъде?

— Ето, точно тук се казва, че единственият син на Анис Хюът-Джеймс и Шон Джеймс, наследникът на дестилационната „Айрън Тисъл“ е поел поста на изпълнителен директор и мажоритарен акционер на компанията преди малко повече от две години, което го прави най-желаният ерген в цяла Шотландия.

Изсумтявам с отвращение. Шелби продължава да чете:

— Ето още нещо, Джаспър Джеймс от Айла, на тридесет и две, е най-младият член на управителния съвет, който компанията някога е имала. — Като превърта надолу, тя спира, когато стига до снимка на Джаспър от някакво благотворително събитие, хванат под ръка с красива жена.

— Лорна. — Заболява ме много повече, отколкото трябва, когато ги виждам заедно. Едновременно изпитвам силна ревност, гняв и тъга. Той си изглежда същият. Все така притегателен като някакво диво животно. А тя? Тя е зашеметяваща. Дълга червена коса, чувствени женствени извивки, които ме карат да се срамувам от моите. Страхотна двойка са.

— КИФЛА! Та тя дори не е чак толкова хубава — казва възмутено най-добрата ми приятелка.

— Мисля, че си прекалено голяма, за да използваш думата КИФЛА. Всъщност, убедена съм, че си. — Бутвам я по рамото.

— Не ми казвай за какво съм прекалено голяма. Говоря каквото си искам. КИФЛА! — Всичко, което мога да направя, е да поклатя глава и да се разсмея. Ето затова я обичам. Защо винаги съм я обичала. Чувствам я повече като сестра, отколкото като приятелка. Винаги е насреща, когато имам нужда от нея, и винаги прави така, че да се разсмея, въпреки болката.

Като затваря лаптопа и скръства ръце отгоре му, Шелби се обляга назад върху възглавничките на канапето.

— Значи е можело да потърсиш. Едно малко гугъл проучване и си щяла да разбереш всичко това. Не е като да си е сменил името или да не ти е казал откъде е. По дяволите, и двете май сме големи глупачки, че не сме го направили.

Има право. Правя толкова много проучвания, когато се заемам с нов клиент, че не мога да повярвам как не съм открила връзката. Предполагам, че съм търсила погрешната информация. Бях се фокусирала върху това как да развия най-новата цел на компанията, отколкото да стигна до корените ѝ.

— И сега какво? — Изучавам изражението ѝ, търсейки някакво напътствие. Дали не преиграх? Не. Със сигурност не съм. Не и в онзи момент. Не и когато знаеше колко жестоко съм била наранявана преди.

— Сега трябва да решиш дали искаш да продължиш напред като отношенията са ви единствено работни, тъй като проектът е твой и кампанията вече е започнала. Или искаш да се стегнеш и да се държиш като голям човек и да му простиш за тази проклета грешна преценка, която е взел, и да го накараш да ти се реваншира. Една. Цяла. Нощ. — Шелби размърдва веждите си към мен и се извива подобно на някаква долнопробна стриптийзърка.

— Голяма работа си. Знаеш го, нали?

— Никога не съм чак толкова голяма. Просто не знаеш как де се справяш с мен.

Шелби ми подава чашата с вино и вдига своята за тост.

— За момчетата, които са разбили сърцата ни, и за мъжете, които събраха парчетата им. Дори и за тези, които са скапани, шибани милиардери. — Преди да докосне чашата ми със своята, тя ме поглежда полуотвратена. — Само ти можеш да си намериш богато, бяло момче със секси акцент, което обича да ти яде котето.

Простенвам и чуквам чашата си в нейната, след което отпивам голяма глътка.

— Наистина го прави, Шел. И е толкова, толкова добър в това.

— Омъжи се за него. Омъжи се за този задник веднага.

Само ако беше толкова лесно!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ДЖАСПЪР

За пет дни бях направил всичко възможно, което можах да измисля, за да привлека вниманието на Фанин. Да я накарам да поговори с мен. Не стигнах до никъде. Не и с цветя и подаръци, или с телефонни обаждания и писма. Ходих два пъти до офиса ѝ, но всеки път ми се казваше, че има срещи, на което, със сигурност, не повярвах, както тогава, така и сега. Оплесках нещата. Грандиозно! Но последните пет дни, колкото и отвратителни да бяха, ми поддействаха като просветление.

— Току-що обърнах табелката. — Тео влиза зад бара и застава до мен, наблюдавайки ме как подреждам няколко чаши. — Обажда ли ѝ се днес? Защо не ѝ изпратиш кученце, например? — Изкисква се. Приятелят ми беше свидетел на всички неща, които бях изпратил на Фанин през последните няколко дни. Винаги даваше странни предложения само за да ме накара да реагирам по някакъв начин. Точно както и сега.

— Не съм ѝ звънял и не, без никакви кученца. Не мисля, че в сградата, където живее, са разрешени домашни любимци. — Ако мислех, че ще помогне, бих ѝ изпратил цяло кучило бебета.

— Каза ѝ, че съм си у дома, на Айла, нали? — Може би не беше най-добрата идея да я лъжа отново точно сега, но този път беше различно. Само така можех да я накарам да дойде тук. Затова не се брои. Или поне това е, с което се успокоявам.

— Да. Не съм сигурен, че ми повярва, но все пак се съгласи да дойде. Също така се обадох и на приятелката ѝ Шелби за подкрепа, просто за всеки случай.

— Добро момче. — Това ме връща обратно в дните ни в училище, когато единият от нас винаги помагаше на другия да се добере до момичето. Само че тогава, всичко, което искахме, се намираще в бикините им. Сега, с Фанин, исках много повече. Но също и това в бикините ѝ.

— Ще потеглям. Всеки момент ще дойде и честно да си кажа, малко ме е страх от това, което може да ми стори, когато разбере, че съм я изиграл. — Той потреперва пресилено.

— Тръгвай, ще ти се обадя.

— Късмет, приятел. — Като ме тупва по гърба, той потегля.

Много рядко се случва в бара да е толкова тихо. За момент го оглеждам и се наслаждавам на тишината. Това място е моят отпечатък върху дългогодишния семеен бизнес. Нещо, с което съм допринесъл, и мога да се гордея с него. Не ми беше достатъчно да науча всичко, което можех, за уискито. Търговията е в кръвта ми, предавана от поколение на поколение. Със сигурност е страст. Такава, която искам да популяризирам. Да я подобря и да я представя по мой собствен начин. Фанин ми помогна с това. Само за месец успя да ми помогне да разбере за какво мечтая. Без дори да го осъзнава. Вече подписахме да отворим още три заведения и това е само началото. Искам да видя „Айрън Фласк“ във всеки по-голям град в Щатите и в чужбина. И искам да го направя с Фанин до себе си.

Отварянето на вратата ме изтръгва от мислите ми. Без нито един човек вътре, имам безпрепятствена гледка точно напред, там, където стои Фанин. Облечена е с обикновена рокля, косата ѝ се спуска по раменете ѝ и на блясъка на свещите в помещението и светлината от улицата, процеждаща се през пода до прозорците на тавана, изглежда като ангел. Но аз я познавам по-добре. Тя е създадена само за грях.

Гледаме се един друг и за миг имам чувството, че ще си тръгне. Убеден съм, че го е обмисляла. Вместо това, пристъпва към бара. Високо вдигнала глава, с изпънати рамене. Да я наблюдавам как върви към мен е като любовна игра. Пенисът ми се втвърдява с всяко потракване на блестящите ѝ обувки, онези същите, които носеше първия път, когато правихме любов. Стигайки до мен, хвърля малката си дамска чанта върху барплота.

— Къде са всички останали, Джаспър? — Гласът ѝ е хладен. Но погледът ѝ не е. Очите ѝ имат онзи замъглен, сексапилен нюанс на виолетовото, който харесвам най-много.

— Знаеш ли, първия път, когато те видях, разбрах, че ще си много важна за мен. Нямах начин, жена, чийто очи имат цвета на дома ми, цвета на предците ми, да не е. Това, че дойде тук онази вечер, Фанин, беше съдба. С твоите очи с цвят на магарешки бодил. И си

беше чист късмет, че ми позволи да се преструвам на твое гадже. — Отмятам косата от рамото ѝ, искайки барплота да не ни разделя, за да мога да я придърпам в ръцете си, но също така знам, че имам да ѝ казвам прекалено много неща, за да действам прибързано.

— Беше си помислил, че съм с контактни лещи. — Хладината е намаляла. Има някакъв напредък.

— *Ауе!* Но ми отне само минута, за да разбере, че не си, както и не ми отне много време, за да науча какво означават различните им нюанси.

Тя си поема дълбоко дъх, без да сваля очи от мен, все едно ме измерва с поглед. Все едно се опитва да реши дали може да ми вярва, дали съм искрен, или не. Не мога да я виня за това. Посочвам ѝ стола, до който е застанала, надявайки се, че ще приеме поканата ми. Когато го прави, самият аз въздишам дълбоко.

Поставям пред нея дървения поднос, с трите чаши, настанени в гнездата и които напълних, докато я чаках.

— Отдавна чаках да ги отворя тези. Най-накрая са готови. Това вече го пробва онази първа вечер.

Подавам ѝ чашата и широко се усмихвам, щом я взема, като внимава да не докосва пръстите ми, когато го прави. Отпива една глътка и леко се усмихва.

— Айла.

— *Ауе!* Домът ми. — Докато ме наблюдава, отпивам една глътка, като устните ми отново са върху мястото, където бяха нейните преди малко. Оставям чашата настрана и вземам другата.

— Това е малко по-сложно. Намек за магарешки бодил, както при всички други уискита, но също и мед, хвойна, бял дъб. Има необуздан вкус. Това е новият ми любим вкус. — Този път, когато ѝ подавам чашата, правя така, че пръстите ми леко да се докоснат до нейните. Ноздрите ѝ се разширяват, а очите ѝ проблясват и мога да забележа усилието, което полага, за да потисне реакцията си. Гледам я, докато опитва от уискито, очите ѝ остават скрити от мен, докато вдъхва уханията.

— Ммм! — Звукът се откъсва от розовите ѝ устни и аз изпитвам желание да положа моите върху тях и да го уловя. Да стана причината, поради която издава такъв изпълнен с доволство звук. Импулсът да я

повлека през бара нагоре към апартамента ми, става все по-голям с всеки изминал миг.

— Харесва ли ти? — Знам, че ѝ харесва, просто искам да го каже на глас.

— Идеално е. Много ми харесва.

— *Ауе!* Съгласен съм. — Вземам чашата и отпивам. Гледам я, докато ме наблюдава, без вече да се преструва, че не изпитва нищо. — Това се нарича... *Фанин*.

Очите ѝ се разширяват, удивена е.

— К-какво?

— Ще го нарека *Фанин*.

— Джаспър. — Без да казва нищо повече, тя изпуктява и леко въздиша, после прокарва пръст по ръба на третата чаша. — Как се казва това? — В гласа ѝ вече я няма хладината от преди малко. Вдига чашата до устните си и чака.

— *Mo Chridhe*^[1] — Не обръщам внимание на озадачения ѝ поглед. Побутвам с пръст дъното на чашата, окуражавайки я да отпие.

След като отпива, ми подава чашата. Пръстите ни леко се докосват. Бавно се разделят.

— Какво означава?

— Първо ми кажи какъв вкус има?

Фанин накланя главата си настрани, наблюдава ме, а върху лицето ѝ се изписва замислено изражение.

— Има вкус все едно е комбинация от другите две. Усещам сладки, солени и флорални нотки. Мед.

Ъгълчетата на устата ми се извиват в усмивка.

— Добро момиче. Ставаш все по-добра в това.

Тя се усмихва, преди да успее да се спре.

— Е, какво означава *Mo Chridhe*?

Посочвам я с пръст и леко се присмивам на осакатеното келтско произношение.

— Трябва да поработим върху това. — Плъзвам подноса с чашите с уиски настрана и вземам дланите ѝ в своите. Отначало те са сковани, но не позволявам на това да ме тревожи. Масажирам с пръсти меката кожа върху кокалчетата ѝ. — *Mo Chridhe* — повтарям аз с правилното шотландско произношение, — означава „сърце мое“. И имаш право, последното уиски е комбинация от другите две. —

Повдигам ръцете ѝ до устните си и нежно ги целувам. — Айла и ти сте *mo chridhe*, моето сърце. Последните няколко дни ми отвориха очите. Осъзнах, че всичко това — с жест показвам бара, — означава толкова много за мен само заради теб. Айла и любовта ми към уискито ме доведоха на това място, а след това то доведе теб тук. Ти отдели толкова време, вложи толкова енергия и любов, за да го направиш успешно, колкото и аз. — Фанин остава безмълвна, но емоциите, които виждам, че се изписват върху лицето ѝ и танцуват в очите ѝ, ми казват много повече, отколкото биха го направили думите ѝ.

Пускам дланите ѝ и заобикалям барплота, а плисетата на шотландската ми пола се удрят в коленете ми. Очите на Фанин едва не изскачат от орбитите си, докато ме оглежда от главата до петите. Погледът ѝ се плъзга надолу по мен, прескача бялата риза, която не е точно традиционна, минава през всеки детайл на карето в морскосиньо и зелено, кожената кесия, която е провесена точно върху пениса ми. Благодарен съм, че е там, защото този проклет оглед, който ми прави ми действа възбуждащо. Накрая стига до белите чорапи и още един нетрадиционен щрих — ботушите ми. Износени и вързани с връзки, те са детайлът, който завършва цялата картина в стил „Ню Йорк среща Шотландия“. Очите ѝ се връщат обратно върху лицето ми, сочната ѝ долна устна е хваната между зъбите ѝ, очите ѝ блестят палаво и възбудено, бузите и лицето ѝ са зачервени. Виждам всичко това. Както и онази бегла тревога и страх. Не ѝ оставям време да се поддаде на страха си. Пристъпвам още по-близо:

— Прецаках всичко. Нараних те, точно когато това беше последното нещо, което исках да направя.

Усмивката ѝ изчезва, навежда глава и се взира в здраво стиснатите в скута ѝ ръце. Нежно повдигам брадичката ѝ, галейки с палеца си меката кожа върху челюстта ѝ.

— Държах се като пълен задник, защото се страхувах да не бъда наранен отново. Това не беше честно спрямо теб. Обещавам ти никога повече да не поставям моите чувства пред твоите.

— Разбирам защо направи това, което стори, Джаспър, и ти прощавам.

— Настина ли? — прекъсвам я, хванат напълно неподготвен.

— Да. Но няма да го забравя. И точно сега, това е нещото, което ме кара да отстъпя малко назад. Да искам нещата да се случват по-

бавно.

— Не — отново я прекъсвам. Една дума, казана със силен акцент.

— Извинявай? „Не“ ли каза току-що?

— *Aye!* — Неспособен да понеса още една секунда да съм далече от нея, пристъпвам в личното ѝ пространство, заставам колкото се може по-близо до нея, но без да се налага да разтварям краката ѝ и да се настанявам между тях. — Казах „не“. И наистина го мисля. Няма да има предпазливи стъпки и бавно опознаване. Само за месец ти се превърна в най-важния човек в живота ми. Мисля си за този бар и в същото време си мисля за теб. Вкусвам те в уискито си и те виждам във всяка една от мечтите си. — Поклащам глава. — Не. Искам да прекарвам дните си с теб, а нощите да те карам да забравяш всичко останало. — Шотландската упоритост опасно надига глава. — Искам да ти разкажа една кратка история за мъж, наречен Шон Уилям Джеймс, който срещнал момиче на име Анис. Това бил първият му ден в университета и той се блъснал в нея. Толкова силно, че тя паднала. Както и той. Помогнал ѝ да стане от земята и ѝ казал, че един ден ще се ожени за нея. Дори не знаел името ѝ. Две седмици по-късно ѝ дал своето. — С пръсти, които треперят повече отколкото ми се иска, пригласявам косата ѝ назад от лицето ѝ. — Винаги съм си мислел, че са били луди. Че любовта не се случва просто така. Но сега разбирам. Както ти казах преди, в деня, в който срещнах жената с очи с цвят на магарешки бодил, го разбрах. Мисля, че и ти също го разбра. — Отнема ми секунда да изтрия сълзите, които започват да капят. — Обичам те, Фанин. Ти си моят дом, моето сърце. А това съм аз, който те прелъстява с уиски и шотландска пола. Повече не мога да ти позволявам да го наричаш плисирана пола. Никога няма да ми позволят да се върна в Шотландия — шегувам се аз.

Кара ме да отстъпя една крачка назад, когато се хвърля върху мен, увива ръце около врата ми и заравя лицето си в него. Ръцете ми галят гърба ѝ, докато я държа толкова плътно до себе си, колкото е възможно, без да я нараня. Фанин се отдръпва назад, подсмърчайки, и ми се усмихва през сълзи, преди да ме целуне силно, а вкусът на сълзите ѝ и уискито се смесват върху езиците ни. Плъзгам ръка в косата ѝ и обхващам главата ѝ, но я оставям тя да контролира

целувката ни. Фанин прокарва пръсти по мустаците и устните ми, после по брадата ми.

— Ти си едно откачено копеле, знаеш ли? — Подсмихва се леко. — Извадил си тежката артилерия. — Свенливо свежда ресници. — И като говорим за оръжия, винаги съм се чудила какво *наистина* носят шотландците под своите поли.

Издавайки звук, който е полусмях, полустон, се обръщам към стълбите и поемам към апартамента ми.

— Така ли?

— Ъхъ.

— Тогава нека те заведе горе да ти покажа.

— Както го правят джентълмените? — подкача ме тя и гледайки ме с надежда.

— Както го правят зверовете — отговарям аз, вече качвайки се по стълбите с Фани, обвила се около мен.

В очите ѝ проблясват пурпурни огньове.

— Липсваше ми брадата ти, а и можеш да не събличаш полата.

— Ахе! А ти можеш да не си сваляш обувките.

В момента, в който минаваме през вратата, я затварям с ритник и се отправям директно към спалнята и леглото. Фанин въздиша с устни, опрени във врата ми.

— *Mo chridhe*.

Думите, казани на келтски, бяха точно навреме. Гризва ме по меката плът, която целуваше до преди малко.

— Моят шотландец, говорещ мръсотии. Винаги съм знаела, че ще използваш уискито и плисираната си... шотландската си пола срещу мен.

Поглеждам надолу към легналата върху леглото ми Фанин с къдрици разпилени по възглавницата ми, усмихвам се широко и прошепвам:

— Аз също.

[1] *Mo Chridhe* [eмoу кредхи](от шотландски) — обръщение, означаващо „сърце мое“. — Б.пр. ↑

КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Изключително много ви благодаря, че отново сте избрали моя творба. Никога няма да престана да се удивлявам, че някъде там има хора, които с желание четат книгите ми. Не мога да ви се отблагодаря достатъчно. Благословена съм, че ви има.

Издание:

Автор: Манди Бек

Заглавие: Опиянени

Преводач: Illusion

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: Повест

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5048>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.